Marija Pētersena

Celā biedri.

Oriģināllugа.

III.

57, XV

Jela-beedri.

Original karakteeru-stehls - ar sveedaschanu -

4. Zehleenôs

no

Marijas Pelnescheem.

Sprahdischana no sarakstitajas - isbrihwejama.

Cela = beedri.

Raksturu = tels = ar Dseedaschanu =

Original Karaktern-bilde 4. celeenôt

(ar Dseedaschanu.) 1)

no

Marija Pehterschen.

Šrādīšana no sorakstītajas izbrīvejama.

Personas.

Sānis - Eichenthals, pilsētnieks.
Teteriņš - zemturis.
Teterene, viņa otra sieva, vācu. Eichenthal.
Gustiņa, Teteriņa meita no pirmās laulības.
Katiņa, viņas - audzēkle.
Brencis - Kāimiņnieka, kalpa Jaunsaimnieka
Lībietis - Ķaņķaris - grunteneeks.
Lībietis - Ķaņķa, viņa sēls.
Burkšis, saukts Burkšu tēvs, lakstaris.
Trude
Leenite } gaunu-meitas.
~~Dažas meitas.~~
Puiši, meitas.

Pirmais un otrs celiens notiek Teteriņa mājā
trešais Teteriņa birzē un ceturtais atkal Teteriņa
mājā.

Istabas stūrvis virši, pa labo un pa kreiso roku. Dibená krāsns. Pa labo roku logs, virsta istabas puķes; pa kreiso roku divas, gultas, daži kresli; virs galda karas avižu lapas, pie sienas bāzis tēlnīša Garšiņas un Eichenthala un daži cit. tēli.

Pirmais ceļeens.

1. skats.

(Teterits, Garšiņa, Katiņa. — Teterits sēž un lasa avizi, Katiņa sēž ar kādu gramatu rokā, Garšiņa stāv pie loga.)

Garšiņa: (nolūga nākdama) Tētiņ, es tev ko lūgšu —!
Teterits: Nu cāliti — ?
Garšiņa: Abēs uz eksamenu sev šeenākam (uz Rīgu, uz Jelgavu)
Tet: Pamāmiņa jau —
Garšiņa: Nav tagad tā nedzirdēt —! Bet kalab viņu bitkes —?! Lai uzklausās, kad viņas dzeesmas reeb, dzeedzam tik mēs —! Tu esi avizi, ja uz jau tris reiz izlasīji un Katiņa tik pat reiz savas puķes; manas galas, krāsītes —, māsiņas — (uz puķēm rādīdama) (aplej, aplej) apkopsi, padzen ir svešzeemu, un, redzi, tētiņ! Ka saulīte spoži mirdz; ka viss daba ligsmojās, ka paskubināma mīļi cilvekus uz dzeesmām uz preekšeem!
Teterits: Teesa gan, meitiņ! Bet mums dzīve nav (tāda) ka prot nestās — (nopūtās)
Garšiņa: Ak, ko, tētiņ! Kā tad tā dzīve nestās, tā tik spoži neveicas, nevērsoni talāk
Teterits: Katiņ, kā tu saki, vaj dzeedat ?; vis galvas —
Katiņa: Ka ?saki zini, ta dari.

Pēteriņš: (ar) Kuru Dzeesmiņu tad nu ta calit ka uz-
tomajusi?
Aiz, lai notiek! Dzeedasam, bet ko —!

Gustiņa: „Preeciņš Savās majās,
Meeriņš dzīvoja
Un par sal' un maizi
Dievam pateicu!

Par mantu mazu
Gan kuņu iztiku:
Ja Dievinš vēdekliņu dos —
Tad labumu vēlreiz vēlreiz vēlreiz!

Katiņa: Ja, tā Dzeedasam to Dzeesmiņu bet senāk ska-
neja cītadi, tagad atkal cītadi —

Pēteriņš: Ja, cītadi — (nopūšas) Kuš agri, vēl dzērdama.
(Dzeed viņi trīs.) Un pec tam Pēteriņš, Dzeedasam at-
kal: „Preeciņš Savās majās,
Meeriņš dzīvoja —

Preeciņš Savās majās,
Meeriņš dzīvoja
Un par sal' un maizi
Dievam pateicu!
Dažam vis pec rokas
Ko veen egrikās:
Bet ko lidz kat (kārd)
Launam tak apzinās
Stugstu kungu precpus
Sevim ne vēlas;
Teem ar dažas bēdas
No kā nezina.
Mana Savā zemā kārta,
Laiks, precēties (precētos)
Un ar pataufs neēdeem
Teēsam uemiju!
Nē kad ne mīļu.

Pēteriņš: Ne, ne, ta meitiņ!
to gan ne! (Pree
cevis:) Tas laicinš, ten pa-
gajis, kur es meeriņ un
preeciņ Savā pajumtē
dzīvoju — Atkā mana
zelta nelaiķite! —

Katiņa: Ko nu
tēlēja teet? Ka
bērniņi! Tuk se
kādēļ gan dzīvu varēju
man atkal Dzejnieku
labdeenār uz Kirā —
Ka ir
(Pēteriņš) (Lasa):
Nu Dievam
Lai tas laipatēti-
Lai tad, ka varēdams

Gustiņa. Tu jau
nuelētas un
Pēteriņš: Ko
Dzeed:

7.

Telak ka

G.: Tētiņ, es tev ko lugšu —! Tas Dzeesmariņ! Lai
ne klausās, lai laiž ar
Tēte: Nu calit —? to tad — ? ceet, Dzeedasam tik mēr
G. Tēt. Jāņainīja jau —
Dzeedasim
Un ko nu vēlreiz!
G. Tiņa Nav tagad tē, ne Dzirdes! Tā tēti aviži ja-u
trīs reiz pa izlasijis, Katiņa tik pat
zaļas pērtas; es esmu manas pukēs apkopusi ap-
ējusi; Sadzēsu ir svētdeena, un redzi ka sadi
tē spozi mirdz, ka visa dala Ligunijas pa kuli-
nai Jāņa
nuš eilvekiu, un Dzeesmam us preekšu!
Pēteriņš: Lai notiek Dzeedasam. Bet Zoreiz tik vēl
mūsu Dzīvīte nav Teesībā tādēļ, ka pēdē-
Dzeedasam: „Preeciņš Savās majās: nēja Dzeesmariņ

Ted. Gust. Kat. Dzeed. pec tam sēžas:
Katiņa (pēdējo): Senāk un tagad — Senāk Dzeedasam cītadi Pēteriņš
tagad atkal cītadi — nē ja trīsvelnīšus labi
mūsu majās

Paterne: Ja tā (Dzeedājuši. Izvarmeerejuši. pēdēji
atkal majās trīsvelnīšus cītadi ne ka citādi! Tevam
tagad ceitunga, vēl pātagas meitu tik
ap seneem grīnverķeem, veca laikam ekšē.
Skau, ei, — ak! —! Skau jāvicapēte, skau
pat viņu jāzorģē, ka ēbolēt tumš aufvekš
rent! Pēdēju nelūgšu vai vajadzēdama nuķe, ka lū-
gšim! Nelaidīs Dzīvīte, (tad tas tem te Gust.
Katiņu ratdama) nelaiž; Dariņš tik, kad mūsu Dēlam! —
Viņš vizuš skrējēd!

(aizrait durvis ka rīkle veen.)

Teteris: Kas tevi jupis —!

Katiņa: (reizā) Vaj manu teeniņ —!

Gustiņa: (smej) Kahahahaha!! Tad ta rīkeen! Kur gan zemeertriecēsana, ka ieķ. St. Remo. Hahahaha!

Katiņa: Lai dzeļ-nogreez — tak tu smej! es ta nolīgjas —.

Gust: Kas tur ko līkteet — Hahahahaha! Man tas pat veen! Es esmu vel preecīgaka, kuŗu preecīga cauri veenu un smeķu veen. Un ka ar ne? Tikai es maņ vēderi nekas cits — mums ne kaiš tika nu pat jaukti izdzeedājameem, ka nu ne liemateem —.

Teterene: Palaid katru jau aiz, ja grib at vel ķe istabā, es ķeķarā, raudzīt. (pee ķemme mātes pee manas muŗas raudzīt. Tatik ne kur viņa — (pee durvīm)

Gust: Tetiņ, tetiņ! es ešu tev līdz! esam aiz dīvi!

Tecam pastaigāsameem pa laukeem tīrumeem, tu noskatīsi kad tur kāpšanas darbus! (es lasīšu jukes un tas kustīgs jaukis (aiz aizeet)

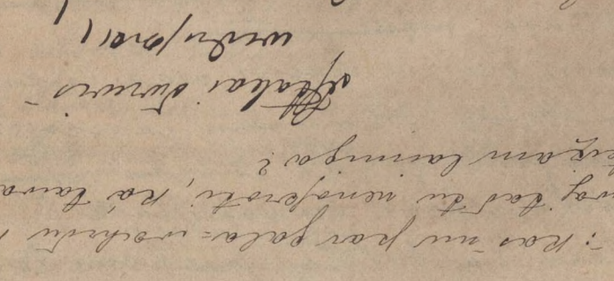

Gustiņa: Ko tu par to pate nedzīdi ko tu ķa-? Gudrāka, dzīdi, ej tad tu meitenīte, uz tavu gudrāku un mūžķam kaimiņa?

103.

Gust: Nu, vaj tas ne līj jaukiņ? — Tetiņ! (laki izdzeedājees iz skatees daudz jaunaks un tās drīļās krumpās kas tev pieriti nav vairs tik drīļas, kā pirmāk. Nu, šēd nu atkal (sēdina Teteriti uz kresla un smeet tam aviņi) un lasi savu mīļo „Vestnesi" cik tev patīk.

Teteriti: Kada man paveletaja, ja-pasmejās —.

Gust: Smej veen tetiņ! man nav tā ne kas pretī! Nu, smej! es tev palīdzēšu: nu! hahahahaha! hahahahaha! (apķer Katiņu un greež to para reizes rinķi) Veceniņe! manas pāsas veceniņe! Nu sāc šēd tu ar mani! Vejneeku-lobjeeku! vaj sunīti, sunīti greez savas dzeltenās gramatu! (sēdina Katiņu uz kresla un dod tai gramatu rokā)

Katiņa: Ka jau bērns laikam, veneļet veen tīk no tām

Gustiņa: Es apskatīšu manas jaukes: kur važa laika (uz-zīme-zīme-zīme) vējuši, kamer mēs dzeedājam. (ceļ pee loga)

2. skats.

Bijušee, Teterene.

Teterene: (atver vidus durvis, paliek stāvat, pee sevis) Ja, tā: musu majas triisveenība, izdzeedājusees, izvaņzeerejusees, pasēdz. Veļam vēguns ceļa laikam ekšķ. (Man — es — ak —! Man ja-spārē ja-ņemē, ka aupsekterenei! Un tad tad tur: (ņem Teteriti, Gust. Kat. ravidama) Trīsdesmit bēdam. protīgi gaidīšot un sveicinot uz (ar tēm ne neeka! ne neeka!

(..) Kuŗu dzeedāmums. tad nu tu calīt ka

Bet ur preeks teenáam, ne kusu vairs tada mulke
kah ja ne ka lidz sim. Vartus gan ne leetasu: tas teem
tur velti! Darisu, kas man daramis: es viņus
skirsu! (ee prom, aiznit durvis)

Teteriņš: Kad tevi jupis —!

Katiņa: (reizá) Vaj manu teeniņ —!

Gustiņa: (smej) Hahahahaha! tad ta ribeens! Laha-
haha! Kus vaj teenes triceşana ka seko
Sam St Jeenu. Hahahahaha!

Katiņa: Trakulite, lai Deews nogreez! Ko tu smej?
Es ta nobijos —

Gust: Kas tur ko biteet —! Hahahahaha! Maw tas
patik veen! Es ellu vel preeciga ka, kusu
preeciga cauru deenu un smeşu veen. Ha-
hahahaha!

Katiņa: Smej veen smej tik daudz, gan tu raudasi: gan
pamaniņa tev —

Gust: Vaj atkal póri daris? Tas ne kuntu ne kas jaunu.
Hahaha! (smej, bet ar tik visai vaļ gadi smeedamees)

Teteriņš: Palaikat nu jus ahas, ja pribat, de; es eşu
ára pee manas muzinas raudzit. (pee sevis) Ja
tik ne kur tas ribeens no viņas — vi —

Gust: Teteri! es nakşu tev lidz! Es esam aha divi! Kas tai
gadies (pa laukeem tiruneem! Tu noskatisi, kas
tur Kopjaunu, daraus, es lasişu puķes un tas bur-
jauki, tik jauki! (aki izest cauru viņas durvim)

3. skats.

Katiņa.

Katiņa: Ak tevs! ak tevs!
Ka tee gadiņi aiztecejuši, (ka ar spearneem!
Bet tomer man vis tapat atmiņa, ka tas vai vakar
pat kutu notikis. — Bijo pallaban gastiņas is-klaukusi
un ganos jaatzinusi — (peeniņş gan vel staveja ne kusti-
un raudite taisijas lekt — te naca Teteriņš steigsus veen
pee manis — mes jau ar Teteriti esam tuvi radiņi — ja,
Teteriņš viņş naca skreesus veen un teica un runoja
ka smeedamees, ka raudadams uz mani: „Kaciņ, ma-
sin! ej drizz uz istabiņu: es eesu man ja eet — likstes cirst!
Skau tá ká jauna cepure galvá; ka tá ka mana jo ta aps vi-
du!" Teeşus veen teeja Teteriņš uz birzi, teeşus no-
nacu es istabá — — Gustiņa bij peedzimusi! — Bet ka
jau preeki dazu deen kedás parverzás, tá ar toreiz...
Jaunā mámiņa (raud un skauka asaras ar preeka au-
tu) aizgaja vel to şaşu deen — — Deeviņa preeká...
Palikam nu mes ar to mazuliti, ar to raudulīti ne
varejam, mes ar viņu dazu deen un nakti (ar viņu) but neko-
ká ne zará. Tomer Deeviņş lidzeja, un musu Gu-
stiņa uz-augusi, un prava un slaika, ka preeks ko
redzet! Teeşa tee gan ne varu, bet man ta liekás, ka
Gustiņai vaj şadeen pat tiktu astoņpadesmit gadi-
ņi pilni. Starp vasaras svetkeem un Jáņeem viņa
Dzirna, un tas laicins (mums taisni atgal ir, ja —
(pakesu) Bet un Gustiņai — (pilsētniece kar pamaniņa... (nopeş ás) Kaimiņe-
te jau viņu Teteriņam eepreeceja, ja —.

4. skats.

Katiņa, Gustiņa.

Gust: (cenāk un pee ceļa pee Kat. bez ka ta'to manā) Vecenīt—! Kat Tēvi Dievs-svarīga—!

Kat: ~~Ļ tu, traukalīte~~! Kur nu atkal tik atri—?!

Gust: Tēterene ir (no Kaltuses, viņa) ka jau ~~bij~~ viņa eesauca tēvu darzā un talak nēr ne kur ne gojāus. Bet ko tu te atkal—?

Kat: Tapat pārtraukaju, ka mums cenāk klajees un ka tagad un kad tu mazuliņa biji un ka tu bez māmiņas uz-augi un ka ter nu—

Gust: Deergan! ~~Ter biest~~, Ka es redzu, (atkal sudraka, Katiņ) zilēs preeksautā. (Vai tu esi deergan nopulejusees manī audzi not! Ko nu vēl, kur lieka esmu, pat ~~nami~~ tu beidzā! Atsoli man, Katiņ! no šās deenas, manis labad ne kad vairs neraudāt, apsoli!

Kat: Kas nu tur ko apsolīt, kas—!

Gust: Ta, to es domaju! (Tai ar tas paleek, runasam labak no citu. (skatās cauri logam ārā) ko pratīgoku.

Kat: Kas nu man tautu no ka citu ko izrunāt ko iz-zināt kas—!

Gust: Ta! ja! ~~ja~~! šai zinā tu palīdz nepārlabojama.— Katiņ!

Kat: Nu, ēsiti—?

Gust: Vai tēvdadeen ar jau dēļus neesējis, vajesi dzirdējusi žagatas brecam?

Kat: Kā tā, Gustiņ?

Gust: Nu, tu jau ar veensaki, ka tad valejot dzirdēt jaunas ziņas—: vai kad kur peedzimstot, vai nomirstot, vai ~~kad~~ celoties ģodā, vai kritot kaunā. Mums taper dzirdēs (paskubināti: Burkšīš nāk! Dīvi ne nepazīsti mēļi)

Kat: (Burkša-tēvs—! (labdarīts! Vai ~~nadzēs~~

Gust: Kas par tēvu, kas par labdarīti!

Kat: Vaj, Dieviņ! ne runā ta! (Dārd šaujus lejam)

Gust: A, ha! suni ar zeķi, ka Burkša-tēvs atkal (laki, iznākšina aļu, laki iz-roboļu,—laki—!

Kat: Gustiņ, vaj ter prāts—?!

Burkšīš ir mūsu valsts-lauc-darbi, lai ~~ne labdarīši~~ mūsu ņem ne kas labdarīs, ne! Tas cenšas ~~laundarīties~~! Tas cenšas, laundarītāju! (Burkšīs ir mūsu valsts-laundarīs, ja! laundarīs—! un mūžu ņem ne kas labdarīs, ne!

5. skats.

Katiņa, Gustiņa, Burkšīs.

Burkšīs: (ar nūju soka cenāk caur vidus durvīm, viņš klibo un runā stostīdams) La— aldeen! Burkša tēvs atnācis ar jaunam zi—ņām un ar vēl kaut ko, ja! ar vēl kaut ko!

Kat: Ta, ta, Burkša tēt! Bet ņe nu jums krēsliņš (sneedz krēslu) atsēžaties—

Burkšīs: (sēžās) Bet tad ta jums tee su—ņi, suņi, dzīvi—ši ka zvēri, rij ei—— ilveku vaj nost!

Gust: Bet suņi suņāgaļas ne kad—

Kat: (uz Gust. paklusu) Vaj tu tūrēsi mutīti—?! Laime ka Burkša tēvs lagā nesadzird! Leel! Leelais pareizo-vārdātājs!

Gust: Ak, ja, prag! (uz Burkši, stiprā balsī) Leelais ap-vārdātājs! kam ne aperbuti ~~Buti~~ mūsu suņus, lai tee tēvi ar kaukšanu, rēcšanu nesaņemtu—!

Burkšīs. (no krēsla urlēkšanus) Gu— usta! Gusta! Vaj tu ne— — ēzīni vis, ka tu ar Bu— urkša tēvu runā?

Katiņa: Ak kungs Dievs, apžēlojies! kas nu bus, kas ne—!

Gust: Burkši, ne esmu ne kads bērns, kas no tava vaļas kļeegšanas bīstās—

Burkšis: Ēs, es, es tevi (visai valstei vi — iseem (puišeem, viseem
~~dzīvotnīvīstēm~~ saimnieku do — — ehleem, viseem, cilvekeem
visai pa — asaulei nosmadzēju, ja! nosmadzēju

Gust: (smej) Hahahahaha! hahahahaha! Smadz Ka nee
tev patik. Tava smadzēšana (jau (ar mau parzadu, (bet nevis p
kaunu.

Burkšis: Tu, tu, tu ma — ani neeminesi! ja, neeminesi.

Gust: Ka, neeminēju tapat ka mudu spelēko runci!

Burkšis: Ēs, es, es viņu ~~vārdu vēl nav~~ va — aretu
vaj nosist!

Kat: Vaj Deeviņ! Burkša-tētiņ! Ko nu — ? Musu Gast
ņa uel berns, nejēgiņa, kas jums tur ko skaistēs,
gudrau, protīgam cilvekam —, še jums labak,
(nemu un kešas mutautu, iznaisa iz Stura naudu un
dod to Burkšam) kadai Kapeciņas preeks, čarkina

Burkšis: (naudu sagrabdams) Gudrs seneets, zin kas ~~pacenāk~~
peenākās. — Katiņ! kur sa — aimes-mate, kur
Te — steren! ? Man viņai kas ja — aebilst, ja!

Kat: Laikam vaj nu darziņā, vaj kletiņā, Burkša, tet.

Gust: Nu steidzees pee teterenes citadi jau tavas kleņas, kas
tev viņai ko teikt, atdzisīs.

Burkšis: Ko — atiņ! sakiman, vaj tā ~~Gusta~~ ar ir
ci — ilveka berns — ?

Kat: Burkša-tētiņ, ak! Ko nu ? (uz Gust.) Šimstees
jau ~~ar~~ veenreiz —! (uz Burkši) Atsezatees,
ko dzird nu jaunu ?

Burkšis: Daudz, daudz! Bet Ka lai nu — unaju, kur
nam si — irbs grib lekt caur stadi nu — uzi
lauka! Ēs, es to Gustu va — aretu vaj nosist!!

Kat: Vaj Deeviņ! (uz Gust.) Ej tok labak prom, arā!

Gust: Tas man uzprota jau nāk!

Kat: Burkša-tētiņ! vaj berns, vaj vēš: veena naksa, veena
tesa, un kas nu pret teem akeem jeb kad turi pacelt u.
Še jums labak — (dod naudu)

Burkšis: Ta gan Ka — atiņ. (pieseveis) Bet es to Gu — ustu
varetu tris reiz nosist, ja, nosist!

Kat: Ko tad nu Dundurišu labu tara, Burkša-tētiņ?

Burkšis: Teem vi — ilkes visas a — aitas nokodis, bet ei-
teem Ka — aimineem nav ko liktees: es, es vi — il-
ku apvardoja, vi — iņš nospraga.

Kat: Tad jau gan, Ka spraga, ta nospraga. — Bet ka nu
jums veicas ar Kakliņu arstešanu berniņeem ?

Burkšis: Labi, la — labi, labi!

Gust: Ja, ~~labi~~ labi: (zaņemmeekus) vidi Burkša arstetee nomirusi.

Burkšis: (uz Kat.) Ko Gu — usta atkal sa-acija, sacija:

Kat: Es ar, Burkša-tēt! ne-ieklausijas. — Pastastat
man labak nel ko jaunu.

Burkšis: Saunzemneekeem ~~kas atkal tapis~~ ~~dzirdēts~~ =
dzirdējat kutu ta — arpi visu seju dzu — u —
un a — apeduši, — Labreņos neatrastos vairs
ne veenas lopa-ne ~~dzīvotnīvīšas~~ ei — ilu-
ka dzīvibas — traks su — uns, suns lij visas
sa — akodis, sakodis — ja es ne butu va — ar-
šojis, ja!

Kat: Ak kungs ei zeliņ!

Burkšis: Tu, un ne— ergaleeşós veenam cilvekam
ţeenidzu gu — uļat, saules-suns, ja! saules-
suns bij tē— egonu nokodis pavisam nost.
asinis preja stram — aumém! Bet ka es, es a—
-zacis ņemetu, tuliņ nostajas.

Katiņa: Paldees Deeviņam! Ka nostajas, bet ka nu tas
cilvecinş, tas nahadzinş, gluţi ker ţegoniņa: ka
viņš sev ţnauks-ţegoniņu!

Gustiņa: Burkši, ar veenu rirgu nebutu tavi meli gan
nekad pavedami, ja neparvilktos pat trís.

Burkšis: Ka — atiņ! Katiņ! Ko tu Gu— usta mupat
teica! Vaj viņa nekerija Bu—urksa tēvu
par rirgu, ri — irgu, rirgu!

Katiņa: Pasarg' Deevs! Ka nu Gustiņa kerno juis par
rirdziņu lai sauktu, vaj tad jums ţetras kajiņas?
Ne jums ţetras kajiņas, ne —

Burkšis: Ne, ne, ne! Bet Gu— usta ne ka la—aba
ne ţeli ēnat, iz vi—iņas mutes vert ne— egan=
tiņa veen!

Gust: ~~Burkšit, taisnika veen.~~

Kat: (pace sevis) Ak krusts-ak nelaime! Kas man ţoteen ja=
ineceş! (uz Burkš) Es eşu saimes-mamiņas
paraudzit —!

Burkšis: Es pati, es pa—ati! Vesela Katiņ!

Kat: Veseli, veseli! paši ar Burkša tēt!

Burkšis: (uz Gust:) Tu, tu ma—ami peeminesi!

Gust: Ja, peeminesu! Tu es jau ter pirmak saeiju, ká—.

(Burkšis aiznest)

6. skats.

Gustiņa, Kat. vel. Teterene, Teterists.

Katiņa: Man şird ka aizkrist, ka aizkeras! Gustiņ, caliti!
Burkšoo-tēvs padarís-ter ka ļauna: viņš tevi apvardot!

Gust: Man kó padarisat! Burkšis! Neeki! Es kaut viņš ko ir padarijis?
Neveenam! Burkšis ļaļas un melo un ţeenţel viņam ļaun
akles peckritejs; to nelieti rajatreja sen iz mudu valsti,
iz cilveku şaulka intrekt varbut viņš tad atskaitas uz—
Kat: Valdees ka tu ţeenreiz Gustiņ! Lai nu Burkša tēvs ar radreiz ru=
nā, ka runā, kó tur —; un tas pamaniņa viņu ar lai=
ceenā un gadā un —

Gust: Ja, ja! Viņa ar deretu Calak Burkšam nekā manam
tēvam par deeva.

Katiņa: Vaj ter ar veen mutite ja palaiz, ko? Ko Deeviņš no=
spreedis nolicis, to tu ar grib pārgudrot! (pace sevis) Ak tee berni—!
(uz Gust.) Trakulite! sauc jel sav' pamāmiņu, par pa=
māmiņu: labak par māmiņu: laiz var tu ņem visur
sumiti un viņa lus pret tevi laipnaka, labpratigaka:

Gust: Kam ne inmaciji mani mazu kuramu leekulēt, ne
vairs ne ka! Visi sveši cilveki saue Teterem, par Teterem,
es ar esmu viņai sveşineece un tā es grib polikt
un ne sauksu (Teterene eenak) tikai Teterem ne kad
citadi: ka par Teterem!

Teterene: Ja! es jums tas-cāmtokers, no manis jus plapere=
jat, no manis jus şiktes taisat rita un vakará!
Vaj Tarka jums ne kada nav? Vaj saimes-istabá nav
jums tur plaţa veenam?

Gust: Teterem! ţoteen iz svetdeena, un pec saimes lociņ=
ķeem nes ar Katiņu ne pacederam. (Katiņa aiznest)

Teterene: Skinej Kill! ~~Kill, crauţes!~~

Gust: Teterene! Sadai paveli nekad neklausīsu! (Sezās)
Teterene: (atver logu un kliedz) Teteri! Teteri!! pāliga!!!
Teteriņš: (cenāk steigšus) Sveiciņ, mazgiņ! Kas nu? Še es esmu!
Kam ta kliedzi? Sapratīsies nuklīte ja veltā —!
Teterene: Es kliedzot?! Tu mani ar tapat prenķē, ka Gusta!
Teteriņš: Prenķē, prenķē! Kas tas atkal par vardiņu? Tuviņo tuvu
Gustiņa kerns tev darīja?
Teterene: Viņa šimpejās!
Teteriņš: Gustiņ, meitiņ! Ka tu caļiki ta —?
Teterene: Kas tad muti neapcalsit, kad talak kā no=
lusti, ka aizkilvina, ka —! Es Gustas teicu
iznest ārā istabā, man ar teri vcenai ja izrunā=
jās, — bet tad es vairs nevarēju parklausīties, ko
viņu Gusta tava preti! Atsedas, man kroņa
ti un sēž, liķē, vel tagad, ka ecēlis. un trace-
Teteriņš: Gustiņ, ej caliki ārā istabiņā! Ket nejaucc
tur ilgi vcen: nac atkal šurp pec mums paļaušam!
Gust: Tēt! vaļā un tavu vardu: vaj caur — ugunī!
(iznest)

7. skati.

Teterene, Teteriņš.

Teteriņš: Redzi nu sveiciņ, mazgiņ! Ka mūsu meiti=
ņa klausīja!
Teterene: Tevi šmeikļeļdama, šķ tada caur ugunī ie=
šot — šameiten! — Teteri!
Teteriņš: Kas-kur, sveiciņ? Ka laka teiksi?
Teterene: Kurkšķa=ters man atnese nupat veenu la=
ku, šķūcenu kiņu!

Teteriņš: Labu ziņu, Burkšķis=!
Teterene: Ja, bet kad tu kādu veenreiz pratīgāks, ne ka līdz
šim; kaut tu macēta ko ta izvārīt, ka viram pcenākās
un kaut Gusta jprasītu reiz laimi saņemt.
Teteriņš: Ak, kalab tik gari? Teic ziņu pašu un lai tad ir
kas=ir.
Teterene: Saunais bagatais Brencis, Libits, nakšot pee
vaļas Gustas precibās.
Teteriņš: Še mūsu Gustiņas=!
Teterene: Kam runā no leela, veca cilveka ar veenīk ma=
zi tiks vaji?! Gustiņa, Gustiņa un Gustiņa!
Teteriņš: Viņa jau mans bērniņš, māna veeniņa meitiņa
ka tad citadi=!
Teterene: Neplapēré=runās, kas=ja runā! Gustai vajaga,
vinai bus to te preceneeku ņemt, jeb citadies —
Teteriņš: Vajaga ņemt! kā tā? Mūsu Gustiņa, ka labi zi=
ni, negrib no apo=precešanās ne ka dzirdēt, un ne=
vajaga ar ne veenu cilveku uz to pecspiest, pee=
runāt; ta nekusona katram pašam veen
izdarāma.
Teterene: Ta?! Bēt kad Gusta visus preceneekus atraidīs,
ne nāks pee vairs ne veens un tad —?
Teteriņš: Kas tad — ? Paldies Dievīnam! ne mums trukst
maizītes, ne runītes. Lai Gustiņa bērns labak
pee mums pašeem vel pa=augas, ne ka
Teterene: Tad ta bērns?! Kus dzirdējis un meitu gadeem ārā
dzirdēs neskatīsees, bet ne veens preceneeks neskatīsees vairs ne virsū!
Teteriņš: Lai neskatās: kas šee nu tadi ne esot par
zelta gaileem, tee skatītaji, ka neskatītaji:
(grib aiziet)
Teterene: Ne, ne! Sproņi man vis ne izsprukši! Nu ja ved

tav bučsana skaidriba, citadi —. Vecais Brencis naksot sodeen pats (un=Gustu) gribēt (un=Gustam) pirmais vajaga zināt, ka tads precenieks jasaņem, ja=apceena. (atver durvis pa kreiso roku un sauc) Gusta! Kōm Gusta! tevs tevi sauc! (uz Teteri) Raugi tu mani atkal sorei starpā plaperēt! so vai ta ar vardeem (un Svenderet) sviņ= Teteriņš: Izdarees jau nu, izdarees, manus pec. (ved)

8. skats.

Teterene, Teteriņš, Gustiņa.

Gust: (ienāk caur v. p. kreiso roka) Tētiņ, vai tu mani sauci?

Teteriņš: (klepo un stumās ar kreslu, surp un turp)

Gust: Bet kāda tev, tētiņ, krimpēšaina peerīte, tava tev vel ne kad, kad veen tu mani sauci, nav bijusi. Tētiņ! vai tu ar uz mani dusmo?

Teteriņš: Ej nu, ej, meitiņ! Ko nu es ar tevi (— calit)?

Teterene: Atkal tava plapēšana. — Gusta! vai tu dzirdi ar? Lēk' muguru veen mau pagreez. Gusta! tev nāks godeen preceneeki un mēs ar tevu norunājam: mēs nospreedam, ka mes tevi nu izdosam, inprecesam, ka mes —

Gust: Nemulsēt! Teterem.

Teterene: Teteri! vai nav tēsa, tava meita runa ģeini? (uz Gust.) Tu tiksi inprecēta, saprati to!

Gust: Ļbahahahaha! Kad lieku, man ar pašai pašacit no Kura laika tad es esmu jusu prece. Bez dzirdzuskuhinašanas, ticēt drošī, Teterem! es nedošos laulibas=kartā, ne! Bez dzirdzuskuhinašanas es nedošos laulibas=kartā, ne.

Teterene: Dzirdzuskuhinašana!? Jumeitēn! Ar ko dzirdejusi rumanōs laikam to lasijusi: dzirdzuskuhinašana, (ruktī smeedama) Ļbahahaha! Dari, kas tev jodara, dzīvo, ka peenākas un nepļāpees ar dzirdzuskuhinašanu. jaunais, lagatais Brencis grib tevi precēt: tu vari dolca dut; kas tev Brenčos nekaitēs?!

Gust: Brencis?! (smej) Ļbahahaha! hahahaha!

Teterene: Nu nu! nepecbildēes, kad tu nu neendrusēsi, paskolata, ka talak pee tevis: kads ārlīgs, kads grāfs tēkos!

Gust: Vai jums Teterem, kads ārlīgs, vai grafs ir? Fīrdadams?

Teterene: Enker! gnuš cēes! man Gnīn, Kur mate, macle: dur, ka ar dūci! Laika atmaksa par gulšanu, barošanu! Bet cik ilgi (domā sava vaļa pelaitēji) tas dzīvot? Vai nesāksi ne kad pate par sevi rūpēt?

Gust: Teterem... vai es:.. Teterem! vai es, šai majā esmu eelaurusees? Vai ši nav vis vairs mana tēva=maja?

Teterene: Ļa, ja: tēva=maja! kas tas nu neesot: tēva=maja. (Gājā laikam tēva=maja nosaukt; kā tad to pēdējā laikā) Un Kaunam tevi ves ne vzvadīja; jo tu austeja= jies kā peenākas un ne vens ne vārdu teikt kāpj esmu (un ne vens ne vārdu teikt kāpj esmu) jau godeen pat (velk gredzenus tev no pirkstiem un Inēdz Gustiņai) izgodojees ar teem! Kad veccais Brencis nāk, lai viņš tuļis redz, ka mes ne esam vis ne kādi tuksineeki: ka gredzenu tadus neekur= stik tu tevi=

Gust: Nāsu ne vajaga (es negribu justa gredzenus.

Teterene: Nejēdzeicīga skuķe —! nāc prom Teteri! tas ņem, pagaidi, vēlenš, pate sauc tad apsveicēsees Gusta vaļa sataisīsees — (Teterem un sataisīsees — Teteriti pee roka ar vilkdama izved caur vidus durv.)

Gust: Tēt, tēt!!

9. skats.

Gust. vēlāk Teteriti.

Gustiņa: Es neklausijos vis-pirmo reiz, Teterenes, ja ko valo-
Dr.: bet viņa ne kad man nav tā šķidi ecēkodusees
uzkavu: Vaj!... Es esot — sulīša, bārdaka —!
uz manu: ai vecu klēpīti bēc un grīļe manī sarūsē
vaj!... Man kā kunss ap acīm mētās!... Un
tētiņš ~~ka~~ gaja prom ārā pie manu varda nesa-
dams... Un Katiņa ār peimāk par manī skaitās:
man nav nu vairs ne viena cilvēka, ēik tā bārgā
migi! Ka man šķīdo sāps! — ~~Mānīņ, ak, manī~~
~~māmiņ!~~ Kaut es šobrīd pie tavām Krustiņ pee-
plaukšees un tavī iz raudāšees varēšu! Kaut tu
viņa man šobrīd vienu vienīgu, ecērosinadamu eepree-
cinādamu vārdiņu sacītu un lai tad kutu
ka budams. Mānuliņ! uzkad tevi ne esmu
redzējusi: tu šusi šen, šen zemes-klēpī...
bet, ~~ak, manuliņ~~! vaj tu šobrīd šūpuļtavā ma-
rijā? ~~Ak ja: nezēļīgā nāve tavu šķidi pār-~~
~~spēlusi: tā tev aupēta, tai neriš vairs ne kaš.~~
Bet tevī gars mīt viņa-saulē: mīt pie Dieva
mātuliņa! Un vaj tavs gars nē nomana, cik
šūri, cik grūti tavai Gustiņai klājās, kad teva-
jāsjunte?! Ka viņai nav nē vecu mātes: bet ka
viņai nu ari vairs nav tēva: ka viņa ka
iz pasaules-izstumta! Ka — ! (raud gauži)

Teterits: (cenāk átri) Iveselīte! mazulīte! mana
pasa —! neraudi, neraudi ~~vairāk~~! ~~ne~~ vis —!!

Gust: Tēt, vaj ta, pateesi tava gribā, manī pee Bren-
ču ~~tēva~~ lūdzu aizbraukt?! Bet es tev saku, tēt: tava
meita Brenčos ne kad dzīva ne nonāks!...

Teterits: Mīļulīte, ko tu runā? Ka vari eedomāties ka es
tev ko launu vēletu! Ņ mazam tevi Lībam ne
dāsu, ne! Lai pēc mātes laika, ko laka, kad vecais
Brencis atnāk, tad runā un dari ar viņu ka pa-
tīk. Un nekistees ne ko, pamāmiņa ņe vīšķi
drīz ne-cenāksies (pee sevis) Es manu muzīņu
ņemu eslēdzu kletiņā: lai tur truska, vecā
pate, pabundžuro, tad lūs pēc rāmaka. (uz Gust.)
Esi nu atkal jautra, droša un viss kūs pēc laki.

Gust: Paldies, tētiņ, paldies!

Teterits: Un neraudi vairs pēc sīkumaiņas, nekā greko, nee-
ku tēl pret tavām, jaunām spēkrām aktīņām:
viņas tev just tādas pašas ka — (pee sevis) ak
mana zelta nelaimīte! (aizeet)

Gustiņa: Tas gaužais šmagums nu man no krūtīm, ka
ar vēlies, jūtos tāda svabadaka, varu skaidri
domāt, varu — kas — kā? — vaj —? bet — ne...
tik bet, ka kūtu —?! Tad uz visiem laikiem —! ja
ja!! tā, pateesi! es zinu, zinu!! — Drebuļi stārpu
saprāt: mani caur tauriņu tēk eedomājoties, ka Brenčos jūtās
tā (tels laiskot may pār galvu pār kungu!
Ne, ne pār ko, ne! Lai ja viņa pēc mātes vaj dzērumkas
kur dzīvo ņem kutu leecinājusi: Gustiņ! tō
te, jēb cītu ne uzeesi! Un kamēr tās ta nav!
esmu es pie galda ~~tirāt~~ šķirstīt, šķirstīt uz šķirstīt
~~gribēt~~ ~~tā~~ ~~bet nekaut~~ milāki, paaucu meitu,
tapšu ne kad ~~skaitīt~~ ~~bet ne vis~~ nelaimīgā sievu
skaitīt pavairot!

10. Skats.
Gust. Katiņa.
ne ko pār nelaimi-
gu Lēvu

Kat: (galvu caur durvīm pa l. r. palārdama) Trakuli
te!

ko tu te veena pate — ?

Gust: Nāc ecekšā!

Kat: Kur šaimes-māmiņa, kur Teterenīte?

Gust: Aizteterojusi, nāc drošī! (velk Kat. aiz 7. ist.)

Kat: Šatik atkal mums neuznāk —

Gust: Lai ar, nebīstees ne ko. — Vajtu rini ko jaunu?

Kat: Ne.

Gust: Teterene grib mani ~~atradīt~~ — pardot!

Kat: Pardot? Vajtad tu jēriņš, vaj vīstiņa —?

Gust: Šaproti: viņa atkal grib mani atkal izprecēt!

Kat: Tas sava lecīņa, kad tautiešu tev pašai pa
sirdītei, pa prātiņam, tad jau gan, ka kūs, ta
kūs; šaņu labu esi pralaidusi: bet kas tad šo=
reiz tas precenieks tads ir?

Gust: Slavenais — Brenčes Ķēris!

Kat: Ak tu! rauj ravejs to tadu!

Gust: Ka ta? Kas tad bagatāks viņa nāsu apga=
lā, ne ka viņš? Nauda, manta šaņu labu
laulības=kartā ietrecēsi un ta veicās nu
ari mau.

Kat: Vaj Dieviņ! Gustiņ, ka tu tads ķēmu —? Ej (la=
tav
lak tad pee kada Kalpiņa, ne ka —!

Gust: Nebīstees, Katiņ! Neesmu nepee veena: vis
notiks citādā ķēniņā, ka tu domā. Es esmu apņē=
musees Teterenī no izprecēšanas nerēgas iz=
ārstēt, bet ka? to tev veen teicēšu, Katiņ!

Kat: Ka tad, kur runāt, lai palaiž.

Gust: (paklusu apņemties) kad bāznīckungs (laulājot
būs Ķēlāju (nopratšanas): „Ja tu šavā dzīvē esi
Šiņamo apņēmies, un ta jo projam, tad atbildi: Ja!"
Šiņamo Tiešu teiks jau: „Ja!" bet es šacīšu: ne!!
un tik skaļi, tik stiņri ka ātrāki ati
Kat: (Gust. vokar sātverdama) Ko tu šaciji?! Vaj tu
gribi, tiš'ā prātā, tapt par nelabneeci, par Dieva
zaimotāju, par —?!
Gust: Kad par Dieva zaimošanu? no nepatikameem
cilvekeem atkratīties, no apšaimas —?
Kat: Gusta! es tev šaku: nerunā ta! Šaulašanas
runā tiešām cilveku preekšā veen: tu ša=
vi Dieviņa preekšā. Dieviņam tad atbildi:
Viņam zvēr laulājamee, urlīciņu tapot ka:
pāsi šev veens otram: lai tu gulē, pelēkā vee=
ta: jus
Kas tu nevēlies tapt tad ar grāzi el
Lai Šauna ārdīnas ūdenī, lai Šeb=ķēniņa
Lai Šauna ārdīnas ūdenī, lai Šeb=ķēniņa
Lai Šauna ārdīnas ūdenī, lai Šeb=ķēniņa
pāsi šev veens otram: lai tu gulē, pelēkā vee=

tas kartaby savu meitu! Ku ses- es(varetu
ne-eespetu vairs- ne veena pipi cilvekam vairs radities: mam bí- (nedrikstata
tu vaj (reiz ja- eleen, mam bútu—
(raud zauzi)

Gust.: Katiņ! és tevi sorciņ nemaz nesaperatu.

Kat: Baliti! apdomájies, tad saperatisi: tad nákstev pratiņs májá! tad— vaj Deeviņ! veens nák! ja tik ne saimes-mámiņa! Helta Gustiņ! paplausi mani tik sorciņiņ, sorciņiņ vél! (iznes caur d. jo. K. roku)

Gust: Lieks Katiņa bij Sedriņa valodá! Bet ko es lai nu cesáku. (Brencis cenák caur vidus dur.) Ku Brencis jau ņe!

II. skats.

Gustiņa, Brencis, velák Katiņa, Teterene, Teter.

Brencis: Nu, ta: labadeen! (pasmejás) Hahaha!

Gust: Labdeen!

Brencis: (uz Gustiņas rádidamu, pee sevis) Líkš, ši durbis mana déla seeva. (uz Gust.) Nu, es nu pee jums atnácu— . (pasmejás) Hahaha!

Gust: Ja, to jau es redzu. (smeds Brenc. Kresl.) Esiet tik labi, atsezoties!

Brencis: (sezás, pee sevis) Nu, nu ja, nu! labpratigá, ši pate túlin pret mani: laipna, ka vasara! Nu, jaunais Brencis ir ko vérts +!

Gust: Ka jums klajás—?

Brencis: Mums, mums—, nu ja nu, mums—? Nav tad au mums nekaitét! Pilnas kútis, pilnas klétis:

ta ka ne durvis ceet neteek: plavás guka pee guka, drumós, ik gadu, statiņs pee statiņa un, un pavums- kesá! Ábés Brenci dzivojam tapat, ka neredz pa- kaim! Mana veene, Brenene, nespej veena padot tu- vumu, rociņu, ka pecenákas apkapt un tad tad més mája norunajam, més nospredam:— jums ja nák pee mums! (pasmejás) Hahaha!

Gust: Kad mani vecaki jús kádreiz apmeklés, varbút gan, ka es ar tad lidz ceļu.

Brencis: (pee sevis) Tad ta skolotá! Nemaz neprotás, ko es útii saku, ko es domaju. (velk pipi un ķe- ras, pee sevis—) Bet ka nu man butu vilkes! Mana má ája pamudinaja: no Deeva puses daudz nepépet ne spļaut. (láz pipi pešá, uz Gust.) Neumet tak kad tris desmit govis slaucamas: dirgi visi + gotu Deevam! pašu audzinati! Braucat, kad es jums saku, pataga nemaz nevajaga: nevar novaldit, noturét veen. Un ja- nibas mums ka nu léti kad tá! Un tad ar Kuzmi- ņi visi ta, ir- édás, tá pee- édás, un tad ar mums sueē- sta, ka málu! Ne pazeem, ne saimei pirdzas kad tu- reis: puisi meitas — kas Deevam teesa! — ka nobaroti! (pasmejás) Hahaha! Mana veene Brenene, tad Deeva- vanas nalagaean, tad veenam, tad átram urdadama, bet nezin reizám kuram tomér, kur viņas salikt, kur sakasat! Nu, nu ja, nu un pees, saldais pees: tas tek Brenģas dauds reiz, ka údens pa zemi! — Nu, ko jus nu domajat—?

Gust: (pee sevis) Kad es nezinatu, ko tas léviņš man teikt grib, es viņu ne mazam nesaprastu. Paģ, es likšos nezinat, (un mudu sarunu bus (jociga sarunu!

Brencis: Nu, ka tad nu bij? Ko jūs nu domājet?

Gusts: Sajauc[ēt] ka Brenču-mājas kāršeiz. saldā peenā apa-
apsliekst- slicis-

Brencis: (pee sevis) Tad ta gudriba! Tā esot skolota?!
Ko nu cilvekos vel vairak māk un zin sacīt?! —
(uz Gustu) Ka pērn pat: visem trūka seena:
mēs varejam seenu pardot, un par to naudu
likam Rigā, un jaunā Brenča, dēliņa, vārda
tadus papīrus nopirkt, uz kuriem varot vīvi sim-
ti, miloņu "tukstošu — ne! Ka kas-ists bij — ? Jā:
varot vinet rubļus, ka ūdeņus! — Ku musu dēliņš
vairak nu ka vīvi seenci skolā sagāja: skolots
viņš tapat ka jūs un tas-ir peeveicīgi. Nu, ko nu
jūs domājet? (pasmejās) Hahaha!

Gusts: Sobrīd it ne ko, es tik klausos, ko jūs man stāstat.

Brencis: (lepni) Kinaus, zinaus! vaj nu no mums trukst
ko stāstīt, vaj apnik Radaus Klausītees! Caur
musu turību, roceibu esam izslaveti pat ār-
valstīs un slava cet ar veen talak, ka dūmi!
Akaus dēls, Abeiti-jaunais Brencis, sen vairs cito
vi ne brauc, ka vīvi virgi preekšā un puisis-groz-
neeks (?) uz kukas; un Cēsīs Kalnee vāgi
spīd un laistās jau pa gabalu, un viņos sezot
ne maz nemana — kad es jums saku! — kad vāgos
sēz: — ligo veen ligo, ka šupalā! (smej) Haha-
haha! Nu, ko nu jūs sakāt?

Gusts: Par teem virgeem, vaj vāgeem?

Brencis: (pee sevis) Ne, tā jau gatava aita! un skolo-
ta pate esot. (uz Gustu) Nu, mana vecene Brencene saka: ka cūkas
preeks jaunā Brenča kārām, varot cūkas ap ar
peenu veen nobarot: graudi un milti ne-esot ja
terejot ne saujas. Vaj nu jūs vel nezināsēt —?!

Gusts: (smej) Hahahaha! Brenču-tēt! kas nu man
no jusu cūkām ko vēr-ēnat?! — (Katiņa pa-
kāj galvu c. sānu durvīm, klausās)

Brencis: (pee sevis) Vaj tad rotā —! Tam nekad nu seeveeti!
Senāk bij pavisam cita leeta, senāk, kad esta-
vu veceni, Brenceni, parnedu! Stingajiem
Celmiņeem sestdeenas-vakarā, — es mājam un
viņi tur tik ko bij nopērušees, — nopraširju tu-
lin ēsi un asi: adīsi, Greeč! vaj tu peemanis
nāksi? Nu, Greeciņa vel meitens-būdam kaune-
jās un kaunejās, bet tik lidz ka bij nokaunejusees,
teica viņa tūliņ: „Ko tad es zinu, praši jau
tēvam un mātei!“ Nu, prasiju vi teem, viņi tei-
ca: „Ka tad, ka tad: tev tada laba maizes vee-
ta, musu Greetiņa pee-augusi un māk nerfetus
austi: ko tad vēl gaidīt, viņai jau peeteviš ja cet.“
Nu, citu sestdeen braucam, Ērelroteem, pee ma-
citoja pātaru skaidīt, pēc trīs nedēļ dzērām
kāzas — pašu brunetu-alus-jeutoja veen — (pa-
smejās) Hahaha! — un tad bij vis veens un dī-
vi gatavs! Bet kas tad nu? Ā u veeniņ! Paprecēs
stelejam un Tetereem ziņu, tad nacu pēc, mājā man
ta peeteica gudri un smalki veen runāt, nu, es runāju
un runāju, ka jaudadams, bet tik tik pat gudrs,
ka braks! (Pratu (uz Gustu.) Nu vaj dzirdēsēt ar? Jūs tak
jauno, bagāto Brenci dzirdēsēt kāzīsēt?

Gusts: Ka, es esmu viņu redzējusi.

Brencis: Nu, nu jā, nu! ko tad jūs no viņa prasa īsti sa-
kiet? Smuks un glizds viņš tak ir: sārkans, ka
burkāns un balts ar no vaiga, ka pieņā jēlte-
nāts! Un vesels — kas Dievam tiesa! — vesels
viņš ir! Ka ozoliņš burkus-bre-
ca viņš gan veizāju ar vedekļiņu, bet ka es tevam
pirts-mātei izķērt un Burkšu-tevam apvārdot
tā ne brece vairs ne mazi ēda un dzera tūliņ at-
kal, ka ūdeņa ne prasot un galeja no viņa
gaismas līdz otrai, ka šķiet. Bet ar ir jau-
nais Brencis tīrs un spēcīgs, ka lauva:
viņš strādā, cel un nes, ka visiem cilvekiem
jābrīnās un jāliek ahā ar roku Kokā. — Nu,
ko nu jūs sakiet? Vai vis tā, ko es jums nupat
iz Kaidrojos, nav ka dzīva Dievatāsīte?

Gusts: To tak es nevaru zināt.

Brencis: (pie sevis) Ne! — kas Dievam tiesa! — U!
otra tāda akla vista ne lien pie viņa pasaulē
atronama, ne Kā šī te. Cītīgs un mātes mī-
ļums ka urdoņojuši, bet gan nesaprotu, kas
ar tādas mulķes no tādas nesaprašas, ko es-
griebt, kas ne! Kaitā —! Lai nāk māte,
lai nāk Albīs-pati: bet tad šī izdarīs, kad
es ne —? (taisās aiziet; dzird aiz kuliséma Stip-
rumu runājam, Katiņa cenāk ļoti bailīgi)

Teterits: (velk aiz kuliséma) Pagaidi, pagaidi! Redzi, kur
tu skrēsi! To es ter ne tai pasaulē uz vinu nepacietīs,
To es ter ne tai pasaulē uz vinu nepacietīs,
atdarīsu! Pagaidi —! (cenāk ātri caur vidus dur-
vīm, atskatīdamies) Un šis mani vel grib at-
turēt tagad gan —! (uz Brenci) Nu, Brenču-
tēt! (Gala ūdeņa Brenču tēt!) vai gala = vārds noteikts, vai vis skaidrība?

Brencis: Skaidrībā —? Ko skaidrībā? Kas par skaidrībā?
Te jau cilvekam jāpalaiž par neru! ne skai-
drības teikt —; rotā —! (grib iziet caur vidus dur-
vīm, Teterits cenāk)

Teterits: Labdien! Brenciņ! Kur nu tad tā steidzies? Paruna-
sāmies mēs ar —!

Brencis: Kas? Parunāsāmies? Ko parunāsāmies? Kas
man cilvekam lai nu vēl esot Ko sacīt? — Ra-
tā — ! (iziet ātri)

Teterene: Brenču-tēt! Brenču-tēt! —

Otrs ceļeņs.

(Palovzē galdiņš ar ūdens-karafu; citādi vista, ka
pirmā ceļenā.)

1. skats.

Teterene, vēlāk Teterits.

Teterene: (cenāk ar vaļeju vestuli roķā, lasa) Uz ta-

vu lugšanu šám Teenáun tevi apmeklešu!
(vestuli saloceidama) Tiks varbt veen vel paraksti-
un vairak ne ka. Ku ne grieš mani ne ka: ne
uzrunā par lib svester ne ka! Kas šis nu tads
ne esot! Ja tik ne ātskreen, un ne-aizskreen veen, ne
neeka ne izdarijis. Tad ta buchu—! Bet vaj viņš nu
patesi ir tā—? Ne—! Mans brālis Joanēs ir
ísti-virs: ko viņš uzņem, to ved viņš galā un lai
tur vaj—! Es viņu vaj celos Kristiana lugšu un
gan viņš tad—!

Teterits: (eenak) Nu, seeviņ, muzin! ko nu veena pate
ta—? A! tev vestulite, kur laikam no Paniša—?
Bet ko tad viņi tālu raksta?

Teterene: (pikti) Pan Paniša—! Kas tas Paniš tads—?

Teterits: Nu, brinums, vaj tad vairs ne zini! Tavs kralitis Ja-

Teterene: Kuš! nešimpse savu švageri (ka no viseem
cilvekeem tos eenīt un godāt—! Es esmu vīz-
musi Ekšinthal un mana brāļa varbt ir Jo-
anēs-Ekšinthal, saprati!

Teterits: Ja jau, ja! Bet varbt un varbt veen ir un jes-
leek, vaj nu viņu izgroza ja vaj ta. Ka tad
mani ciet-sauc par Teteri, ciet-par Rubeni,
ciet par vecu Rubeneeti: man veena alga,
lai sauc ka grib, jo kas es esmu, tas es pēda

Teterene: Ka tad titars (saprati, ka saprotis, kas pee-
tēra, kas ne.

Teterits: Kas nu tad tavu mutiti (leti parskēs. Aban
skat: navitei veckseeš, tava pecgalā, deesgan
modīgi! Ka tas ar viņu bij, tas ar viņu
gan, bet mutite. Ar veenu vārdiņu viņa peeteris,

Teterene: (taisās gāzt)
. ne neeka nevērdarīs—! Ku kad ar sirsniņu kur (noeista
eeita; vaj nevāriseeš (mutite) ar veen vel (laikam) skārb; ko—!
Nejaut ar mutite. (man kad man onmakte—!

Teterene: (Taisās gāzt) Onakt—! onakt—. (atzirdamees pee-
vis) Bet to viņam eradit, ka man viņa vārdi tā
sē, šeenīt! (uz Teteriti:) (ka atzirdamees, pee sevi)
Tā to viņam Ne, ne! ne-eradīšu vis: ka man viņa
vārdi tā saseju; mani jau tā, un jeb kura šeen, mur ar kāju un
ko tad vel pee ne—! (uz Teteriti:) Teteri kad viņi roku atvāc,
(uz Teteriti:) Teteri: (ej ara! ej pie kačkoš eem, ej apkoke!
iškura tad gan
Teterits: Ja, seeviņ, tee so! Nevainigi kustoņi, (man mužīteen
milaki, ne ka ne cilveki... (aizeet) — necilveki

Teterene: tad tā vaj viņ! Kaspat man šīrš pelīš vidū jeņuš
ka bubu pagalam! Ku ne veens cilveks, (pie to ne mani
atkmeņi ne reiz ne tīrit! Ak es viņu nelaimīgaka (veena) (asaulē!!
(tad no (raut!) Es esmu seeva, bet kads tad mans vīrs—! Kad-
rebeku mans vārds!! Fuj! fuj! fuj!! ta pakrist (augu ap-pereceļanu.
kad tee (vnukšteļ (aiz gaida) Seeva, laime! ka manas pašas (berniņu
kas man mazāk bubaznās nomira: cetabi, kad (nebij
mana kad sētu (skola, vaj (cetur kur: keritu (viņu cīti (berni
vibra par teterenieem, fuj! fuj!! fuj!!! Man jau tos ne (bubaznās
kuak pārklausīs! es bubu tad jau ten nomiruši! Ku (ne
preiļu cuetusi visas zorges (ven Krenķes, (ka kuras man jaukš,
E. un Tetera un viņa (kāpnīgas meitas, Gustas labat... Bet lai
tur tik Joanes atnak, lai tik—! (Ka viņš ne man maja
(ištisīt Konja viņš mana maja neizšķiris, ka perkons dzeltu
Teterene gaisu istiņa, tad ne gribu un laut tā vairs ne (ceen ace-
mīrkļa (runāt ne! Salecu (vismazāk (antelīgi (ierkšķēt, bez treka
daus grutaņas ne veens ne ka ne dara. Mana brāļa Joanēs
vestule (izņem (ceen vestuli no kešas, apskatīdama) ir (cetras
seenas bijusi celā; ta tad var viņš pats jau katru acumirkli

ņe but.

3. skats.

Teterene, Gustiņa, Katiņa.

Teterene: (atver durvis pa kreiso roku un sauc) Gusta, kaça! nacet tulīt ņurķi! nu diž, nu nacet!

Katiņa: (ienāk ar Gust) Saimes-mamiņ! ko jūs mums laba pasacīsat —?

Teterene: (uz labo puši darīdama) Celeet ko gaišu uz dēļauta ņe. (Gust un Kat. cel galv.) Ne, ne! ta ner labi: ta ne māk neveicās —! Jūs abas it ne ko preeklajiņu nepro-tat vērīt: celeet atpakaļ — (cel galv. atpa) ķe, ņe! tas ner ne pee ka! jūs ne neeka ne-ātri karsteet — ± celeet vairāk uz ātro puši: (cel galv. uz ātro puši) fuj, fuj, fuj! kā tas iskatās —! tads vecs galds: tads krauns ļe & mana gaišiņa — nesaet viņu pa-visam ērausēr, ērausēr ar! (nes gaš. līdz durv.) Cik jums abam gudrības — galdu pavisam prom nest: kas tad ta par istabu, kur it ne veens galds nestāv: tu vaj jūs nezinaet, ka Teterām ne veena labaka gal-da nav, kā te neķā liekt —! Ak, ejiet labāk prom! ~~Kad jūs ko tad~~ Jusu darbeem nav ne kad ne gala ne malas, fuj!

Kat: Nac Gust. caliti, nac prom! (abas izeet)

Teterene: Kad es galdiņu pāte zaķa-kāju, tulīn zināt, kas tur: mans vīrs skirās un verās un ir ceri, cerei, drei, fertik! (cel galv. pee durvīm) noska-titamees) So —! gans antars! Kad es pāte neceltu ne kuģu ne pee ka —! Ahar nu is gut! (apskatā galv. turpāki) Ķe — ņe —! ak —! erjē, erjē —! ta ta ņuzine reize: ka galds ar staubiem! (ņem

ņuzeli, no...

pusteķeļu-zuķu iz galda-lāde un taisās dancit pusteķeļa)

Es-lai staubi staukat! Sumeitēn! preeksam man vēe-nesteeki! (atver durvis un sauc) Gusta, kōm! ērstu —!! Gusta —! (Gust ienāk) Kaut tu ar veenreiz par ar pāte kārā sevis zināt, pa darīt, gri-ter jautāka, ja uzrakstīta: ne stau-beri tu nevienu no vīriešu. (Gust pieeļ veenu krēslu tuvāk pee galda) Nu, ko tu nu ta krēsla grīļi: stāv nacerā un dari tik to: — ko es ter stāvēlu un ne-ceļaucees it nekur manās ķepēs: Nu skaukā tulīn staubi. (sveež Gust pustaļu

Gust: Tik to veen un vaj ēstu neko nedarīt —?

Teterene: Svei still! (pie sevis) Lai tik Svarēs-tēvam tā nāk —! (graiļās un pakrāpta ar galvu)

Gust: (pastrīlinadama) Es-dancišu pa-tek — tek —! es-dancišu pa-tek — ķus —!

Teterene: (pee sevis) ak tāvu ruķeņu skuķi! Šitā pastara ve-nai tādu smalku taktiņu atpeenemt —! Bet lai nu —! Es jau mēris ķeilus —! (izeet)

3 ✱ skats.

Gust. vēlāk Teterene.

Gust: (uz Teterenes noskatīšanos) Kaut es ķēl zinātu, ko ta Teterene ar savu ākstīšanos nu atkal grib ieņāvīt —!! Bet vaj vina pāte to ķeņam zin —! Es-nedrīkstu! Es-lai-kam sev galvu laužas nieku dēļ; es-dancišu lai-gan pusteķeļu, bet nevis staubes —! staubes —! (smej) Hahaha-haha! Cik tas staubes novēsot. Katrreiz-kad-kārt Gustiņa-ka viņa-gaismāšas cik tas smuki-ķēniski-kan, lahahaha! Ak tik ērmuka-gudriba! veenu valodu ar ātru ta sa-jaukt Krievā! hahahaha! Bet nu reizes tas tas nevar tarbā ja-runāt (pee ta slavenā tarba! Es ķe (ņem Eiclenthala telu no seenas) vinu ķa ar veen ieraksim! (telu narkatīdama) Pāteec, Gatiņ, Katiņa-ma seja! Es-skatos un skatos: bet ja nevar ķēl skatīs, ja mazāk ēl esmu pieskatījusies! Preeķš-sakem gadiem ēl Teterenes

brali reiz redzejuš: viņš bij te Teterós atbraucis, ja... Un ka es patlaban ~~sagšus~~ caur durvu-ķirbiņu un viņu paskatījos, verās viņa acīs uzdarbuties pēdīgi ka zibeņoda mas uz durvu pusi un es ta, ka noliju, ka es notrebju un mauta, ka krutēs, ka sirdī: Kaut kas, tuka cenšas ka ecapejās — ēs ne.varu ~~tēlu~~ nemaz izsacīt, kā las (~~tēj~~. Un es aizskrēju tālāk no durvīm uz tā=ņu ābeļu-šāzīņu, nosedžos tur ~~aiz~~-kec mana mani=ņas abelītes un raudāju ~~aiz~~ — ... ~~Atkal~~ tanu au=šiņu: ~~par nekā kā par~~ ~~tēlo~~ ~~tēlo~~ ~~tēlo

to ierodamies—! kas viņa, lieti kas pilsētas kungs, mana brālis tur—! Tas jau ļoti ~~ļoti~~ naski ar katreiz—! fuj, fuj, fuj! (ar Gusti. meditami) Skaunzelit, neaizmirstaties—!

Gusts: (apstulbis) Tēterauds Te—te—reņ!

Teterene: Skaņa klaušaņa nav viegli jums, manzelit, pa prātam ~~ja~~ ja izmelošanās ~~ja~~reiz ~~ja~~ ne-iespējama! Jaklēt es nu viņu redzējusi, viņu saprotu ~~ja~~i—! Jaklēt, manzelit, pasi ar: ko jūs to ~~tēlo~~ teikt (apskatīdama ~~ja~~ sev) ~~ja~~ ~~ja~~ ~~ja~~

kunga fotogrāms gul, no Gustav sasists – kakta !!

Teterists: Sasists – kaktā – !! Gustiņ – !!

Teterene: Ha, ja, ! laikam vel neticēs viņ – !

Teterists: (telu uzceldams un apskatidams) Cik es redzu, gluži veselš ! ~~Teterene~~ skaistāks, ~~Gustiņ~~ nekā biteeitees ! lai ! Tēliņš tad pats, ka bijis !

Katiņa: Sainei-mamiņ ! tad tik nu (ta) salīsanas veen –

Teterene: Schtill ! plaparstaška ! !

Teterists: Lapaskar Sanīša teliņš atkal neglīņā, lai atspiež ka ar veen, lai ir pavisam pee mutes sleenīņas ! (telu pakardams) Ha lustig ! Un tāds un gliža un veselš ka bijis – musu pašu Sanīt-, bralīt-, bet kalla tu un vel, seeviņ, muzeiņ ! ta pukojies !

Teterene: ~~Nekreetiņ ! Mana Dieve mani ! Mana Dieve mani jau sen Teenam tamer !~~ Ak ! Tas jau ceitungas ceļeekam, kad wiņš bijis ~~ak~~ Teenas ar mani rakstijatees ! Mana Dieve mani jau sen Teenam tamer !

(telu ar roku par zikli un izeet)

Kat: Taj, Dieviņ ! Teteriti, nac eesam ! (raudzīsam sainemaniņu peeglaust, pedalīnat – !

Teterists: Nu nu ! lai nu ! gan pārees – !

Kat: Gustiņ, karenit ! nerauteet tad tāpes tēvišķiņa neeglaka, bet nebīsteet nu vairs neko, esi ~~attiecīgs~~ traša ~~ar~~ gan tad –

Teterists: Tas nu atkal bijis, tas bijis, nekā, nebeda vairs neko par – neeciņeem – !

Katiņa: Teteriti ! skreesam nu jau sainemaltes – ! (aiziet)

5 Sk. skats: Gust.

Gust. (domīgi) Teterene nu mani vel vairāk cenitas, nekā

liēz ſein ... Lai ar vīņas niknumu Teenesmanāk, nekā vīņas labpatika ... Tēk man (Jaunais ka) aiz durvīm ... Ak ! es jau ta nemaz nedomāju, negribēju, ka tas ar (Teenu) telu notika ! Tik labprāt ka es Teterenī kaitinu, bet sveiks, ne ! Es neesmu es pate sev nemaz pa prātam ! Es grībetu vaj pate no sevis kad (ka) raj paslēpteeš ! ! ... Cik te istabā apaļkami – ! ... Stra kus labaki, es ecšu darzā, ecšu pee mana paukšķeņa, varbut (tad) tur vēzak azmirsīsu –

* (Nactuvak, krusteliņ ! Tik vēsokaļees veen darzā, te – man jau nav nekādu nebēdu, necik ka ter pilsētā. Un ak ! ta Teterene, Eichenthoels (ar celadomiņu rokā) cukā visur –

Teterene: (ceļak ar Eichent. caur vidus durvīm) Ak ! ak tu brazeņ, ibrazeņ ! Grudelchiņ nu (sneķzonāt) Kusēno ar masaī pee vazeem gateem – ! (ābi bučojās) Ta ! Dank, dank Loañes par paklausīšanu ! Ja tik (nelaimes) aiz leela preeka par tavu atbraukšanu (mēnaš) ! ! Bet rekalpee pee durvīm skarot, tur ja cukka ! (Vaj nu man (Dalīsi) snukes nebeles vaj (tad) somuņģo – ka ter pilsetā ! Te jau nevaru (aiz cukas) tā nu nav glaboties – ! Un tad jamocas ar teen un nakt ar rīvmutismu un zo un to – Kas nu pilsētnieki un ārkuņi ! ! Viņi (tik) vamzeeņas, (ja vamzeeņas) jeini ! ! ! (ja vamzeeņas) ecet kaleš tejatera, redz limuzīņas, redz jirnakas – ak, amerikāņu sun cītus kunečiņus – Jeini ! Bet te uz zemes jaziro tik pašķa par ejiņi !

Eich: Tu esi sveika un jautra, bet kalabalīņi man tads vesteli, ka kļ jadara ! Turpakšķites jau ar nāvi ! !

Teterene: Aiziet tik, labrīt, labaki Bruzelekin ! labaki aiz durvīm ; labaki caur tavu atnakšanu – tēk Loañes ar nāvi ! ! tites – ne kučču ne kas ! bet (manīt) ej jel ! ! Teenas (Kaļ Kristas) – !

Eich: Pēc krusta, kas tas? Ko tu runā, ?

Peterens. Kādas cilvēka ģīmjiem tam cilvēkam! Ka tas ne-
Cēst ceenu no ģenas launu cilvēku ģīmjus un krej-
kes, ak! tas ir tas vaļāk uz krusta sišana! Skaus
vis mana pamiešta, ak! cik viņi praši! Lai macu
ka macu; viņi nepeeņem smalkāku taktī un kat-
man vaj šņāpļīst puņķi! Viņi tik jau ar manu
Eich! Ko tad viņi dara?

Peterens: Tad jau es ņemu nagu! Lai rīt vai katrā gadījumā
tas ir tas smalkāk ka ņemt
Es ka tas peeņemas, es tad ne kad ne esmu ņēršanās!
Tēvs un miesa - nu ņemas man ņēmējus! - Saka
man: labrīt labrīt! Ka skaļi ceen - - Un atkal tas
vadu savu pamiešta gaitas, kad leeku nakšiņus grie-
šot, smej viņa man acīs un kleeg: ļeņu ceēmā! ne
gaitas! sačūkstu tur simtdaudz labas deenas - ne grib.

Eich: (smej) Hahahahaha!

Peterens: Ak, Ivanes! nesmej vis, Klausies veen, ka laki, kas man
macīja at- vis ja- ceeš. - Ta šeršanās reiz pie rakšanas, es pa-
kal smal- luoku savu pamiešta miļeem vārdeem: saukt, ķe-
raku taktī
ķēkt par ķeršī, un vurstīt; par vurstīt; šņāt ka
tu čūska: ģauda šāda skaitīt, ka kaķu pulkā
un atkal
ģahalu: šeers un šesa, šeers un šesa, kamēr man
peemetās krampji.

Eich: Hahahahaha! Ak jūsu jūsu hahahahaha
Peterens: Ko tu smej?
kamēr man
peemetās krampji, ja:

Eich: Hahahahaha! Bet pilsētnieki tādu smalku, taktī
šen vairs neceena; viņi nejauc vis
un ar otru ķa kāpā, Ka ņemtu ar —
Ka tava nelaime, mās, tik tāda veen, tad
nav ne kāda nelaime! Vēlāk skaistēs,
sašņāceties, tik tavs vecs ceradums, tava —

sveša pasaule: nu apņemšu viņu ka
viņu ķa apņemšu — viņu augstākais baušlis!
Un tad ar viņu izturēšanās-
un tiešlaik vecīgo, ka visai jaunu — ir
pilniga ermīķaku izturēšanās! — Bet
un runāsam labāk ko citu, kā praktiķi
Peterits: Vaj, Dievīņ! sveicināti, kas ter pa-
sau meli

negribu ticēt — nenem par ļaunu, svai-
nīt! — Ka visi pārņiņi ta —!

Eichst: Šņaukš, ka visi —

Peterits: Bet Šanīt! nebīsties ne mazākā! Mēk-
lē tik veen ser beerzeniņi un Dieviņš pat
ļiks ter atrast: tik miļu, vāļu, ka ūjiņu,
un glīzu, jaukā ka zelta graudiņu, ja!

Eichst: Hahaha! kas tās par ūjiņām kas tee
tad: ! Hahaha! Es pazīstu lāsi lāsi
mākoņ jaunāvas dzīrēs: Ermīķeņem šņaukš
Vīrāsk peelīdzēnajamas, ne ka zelta-
graudeem un ūjiņām!

Peterits: Vaj Dieviņš Šanīt, sveiniķi! kas ter par
asu, melīt!

Eichst: Es runāju taisnību! Nē-aizbildini, kas
ne-aizbildināja! Ja- [illegible]

Eich: Pee krusta ... kas tas ... ko tu ...

Eichs: (smaida rukti.) Svaini, vai tad tu patees ir ...
* zini? ka tee laiki ir sen pagajuši laiki: kur
* draugs atrada sev urbicamu draugu un beedri? ...
* beedri? Vai nezini: ka ticibu, ceribu un mileste...
* senakos traudzibas-pamatus, peemin ka vecas
pasacinas? Vai to ar nezini? ka teribas-tikums
slehz muzu seenas
seenigi, naudas-mantas-un goda-kardinas vel
Nekad brunumus, ka laulibneeki, kuri ne sen no
baznickunga saleeti, steidzas pee Konsulenta
lai raisa vinus atsal valja! Pateicas par tadu
labpatikumu!

Peterits: Nu, nu, Sanit! vai nu visi ta —?!

Eichs: Sinams, ka visi! Aban neprata ne nak, jel
kad ap-preetees, un es ne veenam brauc tam
sliktu padomu nedotu, to tiesi ka tu man. Ab...
jaunkundzi. Es tatad pazistu laki musu
jaunkundzites! Jaimneeciba vi tam gluzi

Eichs: Svaini, tu runá ka mazs bers! Vai
tad tu patees nezini? ka tee laiki ir
sen pagajuši laiki: kur draugs ... atrada
un urbicamu draugu un beedri, ... beedri
tu? Vai tee ... nezini: ka ticibu, ceribu
un mileste..., senakos traudzibas-pamatus,
sáseta, ka kadai vecai pasacinai, peemi-
net? Vai to ar nezini? ka teribas-tikums
slehz muzu seenas tikai nauda-manta-un goda-
kardinas-vel? Pateicos par ... gaujeem, kas
... laulaa ... ! Pateicos par ...
par augsti apeksto laiñi kuru vini tai
... ! ik brizus veens uz otra kauda!
Pateicos —! Skacitaji — Konsulenti —
Sanit!

Peterits: Svainit, ...! kam nu tik dedzi-
gi no cilveciņa neleetibam!?
kam un —! etk, ak! es ne maz nevaru,
negribu ticet — veenam par launu, svai-
nit! — ka visi pazini ta —!?

Eichs: Sinams, ka visi —

Peterits: Bet Sanit! nebisties ne maz tahak! Skok-
le tik veen ... beedzeniti un Deeviņš pats
liks ... atrast: tik mila, jaukā, ka Tujiņu,
un gliži, jauku ka zelta graudziņu, ja!

Eichs: Hahaha! Kas tas par Tujiņam ... zelta graudziņeem
tadi!? Hahaha! Es pazistu ļoti laki
muzu jaunavas ...! Ernkaļens Tomas
Tiziast pee ... Tujiņam!

Peterits: Vai Deeviņš ... svainiki! Kas ... par
... mel...!

Eichs: Es runaju taisnibu! Ne-aizkildzini, kas
ne-aizkildzinajams! ...

... es gaidijs pee ...
... tai ... ko tu var ...
... su ... es nu izsacitis ...
... zinatis —
... ta, ko winam ar ...
... tografú —
... launa tara!
... ar ... stacijam
... dzelzcelam!
... Deeva zelasticiba
... i! Citadi
... Ta, lai
... manas —
... ar ... mat —
... ko ... ar ... ka tas ...
... Kumeem
... ne kaitet! — Ticis
... ar manu
... ka pats zini,
... mamina vini
... un ka tas kems las
... jau Deeviņš pats
... reiz, lai zinā lahaki

Eich: Pēc kruzta, [illegible]

Peterene. Cēdam [illegible]

Cēsteenu
ķes, [illegible]
viss mana
ká macu:
mam vaj [illegible]
vīni vīns!

Eich: Tu ko tad [illegible]

Peterene: Tā jau es[illegible]
[illegible]
tu ka tas pe[illegible]
tēvs un meit[illegible]
man: labrīt [illegible]
rad saru pa[illegible]
set, smej vīn[illegible]
gaitas! sacēs[illegible]

Eich: (smej) Hah[illegible]

Peterene: Ak, Ivanes! [illegible]
macijas at-vīs ja-ceeš. — [illegible]
kalsmal=lužņu savu pa[illegible]
rakņu laktī.

Eich par ķezīt[illegible]
tu domā: Gusta
galalu: seers [illegible]
pēemetās krampj[illegible]

Eich: Hahahahaha! [illegible]

Peterene: Ko tu [illegible] bruģelichin[illegible]

Eich: Hahahahaha! Be[illegible]
sen vairs neceena
Un ar ādru ta kaja
Ja tava velaine, mās[illegible]
sadzeteeš, tik tavs [illegible]

Eich: Pēc kruzta, [illegible]

Peterene. Cēdam [illegible]

Cēsteenu
ķes, [illegible]
viss mana
ká macu:
mam vaj [illegible]
vīni vīns!

Eich: Tu ko tad [illegible]

Peterene: Tā jau es[illegible]
[illegible]
tu ka tas pe[illegible]
tēvs un meit[illegible]
man: labrīt [illegible]
rad saru pa[illegible]
set, smej vīn[illegible]
gaitas! sacēs[illegible]

Eich: (smej) Hah[illegible]

Peterene: Ak, Ivanes! [illegible]
macijas at-vīs ja-ceeš. — [illegible]
kalsmal=lužņu savu pa[illegible]
rakņu laktī.

Eich par ķezīt[illegible]
tu domā: Gusta
galalu: seers [illegible]
pēemetās krampj[illegible]

Eich: Hahahahaha! [illegible]

Peterene: Ko tu [illegible] bruģelichin[illegible]

Eich: Hahahahaha! Be[illegible]
sen vairs neceena
Un ar ādru ta kaja
Ja tava velaine, mās[illegible]
sadzeteeš, tik tavs [illegible]

Klarņa tuklošanas [illegible] apgāšanās I

Klarņa tuklošanas [illegible] varlūt ve[illegible]
zeltens, kura [illegible] vecāku un skolo[illegible]
ja mācības [illegible] kerusas pa[illegible]
: Kura ceeši Dusa Petu[illegible]
gadu, kamēr dabūja [illegible]
par savas [illegible] dzīves [illegible]
kot un kurai mājas=kusanā ne [illegible]
visam sveša pasaule! Kad gadījums: ka
augsti [illegible]

Mūsu Teenu jaunkundze [illegible] apņēmās
Tautu ko, zin Tautu ko [illegible] [illegible] dzīlitība, is[illegible]
na tvaika=milestība un saimnieciba, ir viņa
tik [illegible] pavisam sveša pasaule. Un ja ka[illegible]
ņemtos vaicat: jaunkundzei, kurš ir tas vī[illegible]
augstakais kungs lis? Kad viņas un visas v[illegible]
šas, at-teiktu vecā mute: „Ter kas [illegible]
pec visu jaunakās modes apģērbtees!"

Peterits: Vaj Deevin, Laimiņ, Laimiņ! kas
tu —! Nē! es nu vairs ne varu pa[illegible]
klausities! Nu man jebo austiņas jau[illegible]
tulīn cest, ja tu vel ko tā —! (ar jēriņu kratī
dams) Laimiņ! Laimiņ! bet vecī laužiņi saka ta:
ja kas ēdmanīts parak sāzoļojas, tad[illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] tas pats v[illegible]
pēdz ne ilga laika [illegible] ārprāts [illegible]

Eich: Ha wiņas [illegible]
[illegible]
Apšilkotajahi: ka wiņas [illegible]
muzizeerē: ka — ka wiņas [illegible]
[illegible] walodas — ka wiņai [illegible]
Teesas Kalpas [illegible] grahmatas —:
ka wiņas treez par politiku, ka
[illegible] diplomati.

[illegible] [illegible] [illegible] [

Skats.

Gust. Eich.

Gust: (ceļa zīmi C. V. palabo rokā, tura vainagu un pukšķ = pusķiti rokā, eet pee loga skatās ārā, smej) Hahahaha! Cuks, ka ne tabuji —!

Skats ārā: Pag tu man —!

Gust: (atkaapjas no loga) Katiņa gribeja man to vainagu un to pukšķi = pusķiti (no = zemīt, bet ne tabuja vis! (leek vainagu galvā, sprauž pusķiti sev pee krūts) Katiņa lieka, ka Peterene ar manu bāreni tālāk

Peterene: Ak, kur tad tev breedmiņa teeka —! Deeva, zelastiņa

(uz Gundes —

leenite! Ne saki, nesaki! tas man lai visiem visu vaļas teet —

Gunde: Kur tu tapsat — Gustiņ, ko tu te — vai jaunāje tēvi mežā

Gustiņa: Kas tev no manas jaunāje tēva mežā? Es kaut ne varu — ar tēvu mežā, bet: Tas te mežs mana tēva

izaugums.

Eich: Peterene: Ahar Lanka — !! (preeseris) es gaidīju pēc ~~tevis~~ tai Cecīļa
tajā + Lagaidīja — Ladasu! (uz Eichu) Ļoti ko tu var (par) spriest.
es ~~jau~~ tev vēl ne stāstīju ~~tikai~~ ~~ceeņu~~ ~~smieklus~~ ~~teesu~~
ļi, ~~ka~~ ~~kā~~ ~~tu~~ ~~tikmaz~~ vēl (ne=es=nu izskaitīju
Eich: Deezgan, deezgan! un kā tu mehļinātu, ko viņa ar tavu potogramu —

7. Skats.

Peterene, Eichenthals, Peterit.

Peterit: (caur vidus durvīm) Ak tu manar deenina!! kādo

Eich: Ta: Bet ko ~~tā~~ kāra pameita! ~~tā~~ Tēv ļauna kāra!
Peterene: Es ~~jau~~ ne maz nezinu ~~kur~~ ~~es~~ ~~aku~~ ~~tava~~ ~~stāstiņam~~
~~es aku~~, ~~kur~~ ~~pateicīt~~. Ak, laiva ļaudis kādu ~~bēdu~~ ~~ne~~
~~Gļuki~~ ~~nedzīvi~~
Peterene: Ak, tā jau brēdmiga lecīte! Deeva, ļelastīga
~~mana~~ veen mani lidz, tik vēl uzturējusi! Cītādi
buttu es aiz krenķem sen beigta! — Ta, lai
rāk=vai kād: ģutīs morgin! nav vēl manas
audis ~~dzirdējuši~~ —
Peterene:
~~Kluss! audis vēl asa. Kur es tāds smiekļus mana, kā tas~~
~~to tas!~~
Es=esmu viņai pēc Deeva un cilvecīgeem likumeem

ļi, majas=ļaudīm ēst uz preekšu, kas=tad ne kaitēt! — Ļoti
an reizam gan, un ģutīnas tādas, ne es=am ar manu
veceniti veenās=prātīs. Bet viņa jau, ka pats=zini,
pilsētā un bez mammas=uz=augusi: ne mamina viņu
kad ļaunajusi, ne kad glaudījusi, kur un kā tad ķerns=lai
buttu ņemeet=peemilībā!! Kad gan jau Deevs pats=
~~kur mums~~ gadās, gan klasees mums=reiz ļaunā lakoki
ne kā lidz ļem!

Eich: Teterene: Akar Lauka — !! (ree sevis) es gaidīju pēc ~~tevi~~ tevi, ~~+ sagaidīju~~ — Labdien! (uz Eichu) Tyko tu var ~~pa~~ spēcīgs ~~tā~~ tā ~~tā~~ tev vel ne ~~tikdēļ~~ ~~tik~~ ~~tik~~ ~~tik

Eich.: (pee sevis) Šeit pecīcieja Vneseles!

Leterits: Vai manas Veenīņas, Lanitī! kur tad tavi pajušķīņi!? Bal. ará Ak, ka uz es-ta-! (cet ābri peeloga atver to un sauc) Stikla bels! Stiķi, vai Dzirdi ar!? Šiņķ veenīņa Zirdziņus tu- Ja, jā! liņ vaļā! un nes tiem auzas, bet ņem uz Lekļas auzīņam Peter.: un ķer laki pilnas Silītes! Aks tad ar amoliņu, nes a- zaidā akas ūdentiņu ko pajušķīņus padzirdīnāt, zilti viņi jau vairs ne bus.

Bal. ará! Ja, jā! sauies-tēt! Visu dzirdīsu!

Leterits: Šoainīt, Lanitī! pastasti uz man ar ko uz Sevis, uz savas Dzīves! Vai es ar veens sveiks un vesels bijis-?!

Eichst: Paldees, jā!

Leterits: Nu tad jau labi gan! — Pilsetnieks Sudaus Zemīt gan veen Ķēj jauna Jaunā jauna, bet ne kas cits - mani ta uz- I II ceņem tu, kas jā tu man pastasītu ko ja Sevišķo, nede- vis pasaa.

Eich: Ko Sevišķu-?

Leterits: Nu, ja! Skaista lieka, ka tu butu, kurp brauc mus celugā — uz, tu gan pratīsi —!

Eich.: Celugā-? uz ko-?

Leterits: Uz Taviem — kāzam!

Eich: (smej) Ha ha ha ha! (ķiķi) Labs nieks —!

Leterits: Lanulīt, vai Skaitees —?!

Eicht: Ne, ne but ne! Kad Svaini, kas tad baham atlikseet, kad mes vinees uz ap=preceşanas Trecksin?

Leterits: (pee sevis) Tads pats, ka mana Gustiņa! Tik liz- kus vardiņu uz ap=preceşanas ainkiest, vot tulīt, ka jau tā veen preti! (uz Eicht.) Nu ka nu ta svainīt? Tik pat ter reiz Laicinīs Gustiņa naci, kur tur jotiņa

Ak, jā, veens tak, bet lo- ogā edīsis. Ak kā vins- tur glu- un glun-! Ej, cilveks, kas tu pa- at, pats tad esi-? Skaists Kiņ jaunas zi- iņas-. Bet vins, ne ka ne Jaunāpa: Ska- as, skaists veen adaņ ka peeseet, ka pee kalt! Ej vi- iņs, vins-! Ne vins viņ nav-!. Laikam bus kads a- -pestulkis, apestulkis puika! Ej, puika! — Ne ka, puika vi- iņš ar nav! Bus laikam lads a- apkārt, apkārt! Ej, ej! E- s, es esmu lakstaris, es esmu Bu- urkša-tevs! Es protu vi- ēsas, vīsas raites a- rāsteet! — Ne ka... Tad ci- ilveku es vel ne es- mu re- ezējis-! Bet ja tik ta- s tur nav kad ku- ungs, Kungs! Kungi ikreiz ne- griebst, ka vinus pa ar vi- ineem, pat cilvekeem sauc-t. (cet tuvāk) Kungs-! Ak ka, ku- ngs Jūs tad ar nav-. Bet ko viņš ta, ko va- anags, vanags uz dirīgam glan-? Ej! glu- uņetajs, glanetajs! vaj tu kad va- anags, vanags-? Vanagi ta glun uz vi- ištam, vistam! — Kaģ! (cet tuvu peeloga, uz augšu pa- steepdamees, skatas ārā) atrauj atrauj- smeedams) Ohoho! ohohohohoho! ahohohohoho! Ta, ta tur (uz Eicht. rādīdams) tas tur ir veens jela — anperatiņs, plan= pratiņs! Gustiņa pin ta — arzā tur darzā vanagu, vanagu, ar tur tu- rainaga ar cilveka redzējis, ohohohoho! ohohoho- hohoho! Ko man tē vel kaut ka — aņetu, kaņetu! pee tada kurlmeņa plan — anperatiņa, Jūs- Jūs- tiņa! Kur man tik daudz jaunu zi— iņu, ziņu! (iz cet)

II. skats.

Eichenthals.

Eichenthals: (cet ābri pee seenas, ņem Gustiņas lelos un apskatas) Tapate! ja, Tapate!! Kur tā ir ta neratna peameita Gust-

ņa, jaar Kurw mana mocekļa tik lati sutnās! (cet pee
loga) Nu ir vainags zatarots, nu leek vinam to sev galvā
kaujāties tik ļoti labi tā - viņai jeevreicai! Nu
viņa atkal smaidot un tik glīţi, sadzi! Ne, es vel ne
veenu cilveku ne esmu tā smaidot redzejis! ~~Ak tad~~
~~tiesa viņai tagad ir kāpēc~~ ~~ka~~ ~~tā~~ ~~ka~~ ~~tā~~ ~~ka~~ ~~tā

veen sakot: ja nu kur tev kautkreiz ednamiti, kurp tad
parak sazaļojis ar asaram jaiz-laudot

Eich: (smej) Hahahahaha! Veen lauzu pasaka—!

Ret: Ja, ja! Lai nu—. Bet paz! nes-tunajam, tunajam ve-
mana vecenite u mar vel nesteidzas—. Tu Lauk garu
celu izbraucees, kusi izsalci, kusi—jaz, eesu pa
mutinaju, lai dot manis-rokiet uz roka. Patam pa
skatees-musu Teliņos, lai ter nav garš laiciņš; luk te
(uz seenu rakstiņu) kava paaso, tur musu meitiņas
Gustiņas-teliņš ar lai—. (iz eet)

9. skats.

Eich: (uz Teteri noskatidamees) Ēj, nu veen, ej! Tu vecais-
laksirdīgais-berns, tu gatavs Teteriti-! Atlaid uz
kads aušas uz virumeem gaiviti, pee Teleem kareta
Tava dzive, nozeļojamais Teteriti! nav ne kad uz
nā apskauzama, tomer zemees (mani peerunaat
lai es-tavi vel veselu galvu gruzot u uni-lai
es—ap-precatees-! Hahahahaha! Ne, ne, svaini, to
tu uspeetzivosi! Es uesmu uzkaro pelanperating-! Ku,
po Leo vel laiku zaudet! Esmu jau tik-kuta jeats-ser-
da ka peesmejis Dancoram-pee liskiķiem Zvilpees-! Kur tik
uu manus-grozneeks-? Dažos tukšu celā! (tuvu logu,
skatās ārā) Groz—! neek!... (pee brīdiņa atkaļejas,
eet (par istabu un skrāzas tad atkal pee loga.)

10. skats.

Eichenthals, Burkšis.

Burkšis: (seenak caur vid. Dur) La—ahšeen! Burkša-tevo-
a—atnaci-! Ka, vaj se na—ao, nav ul vel-
uu eihuška-? ei—ihuška, eihuška? (apskatidamees)

Eich: Tukšums—? Launkuntze! mana dvēsele uz jums-luna—!

Gust: Tas-nav preeks-manīt ka-ieverojamus—!

Eicht: Gustiņ!!!

Gust: Neaizmirstaties—!

Eicht. Es-jūs miļoju!!

Gust (smej) Hahahahaha! Kungs!-jūs-esat slimi! Dažu jums-padomu,
vēzeris aukstā ūdenī up tad steidzaties-pee kuģa prāta-ka-tas-jūs
ar pa darba kuģa-pelēkā-vēzeris atvēsinaļamais-padzeris—(hahahaha.
(iz eet caur vidus-durvīm)

Gust: (smej) Hahahahaha! Kungs!-jūs-esat slimi! jums
ar ruz g.7.) augsta-ka-bēdiņas-kas-dzimšanas—! Steid-
ties-pee kuģa ārsta, kas-varbut zināt-līdzēt!
Bet ceļavreeks-nodzeroties-ka-dzīvi-aut—
— aukstā ūdenī—! Hahaha (iz eet)!!!

Treša-cēliens.

(Tetera birzē; ceļavreeksa klajuma vidū celmi; uz tiem
sēz Brencis-ar Alkšķi, abi pīpē,) velak Burkšis)

11. skats.

Brencis, Alkšķi-velak Burkšis.

Brencis: Nu, nuja, nu! Alkšķi, vēl! kas-tur mums ko
atraustīties—! Es-tev vel reiz un galu-no galā
skaidri izstāstīšu, kas-tu skaidri dzini: kur-te
nēza mums kas-vislabāk var izdoties: maja

kalpi, juni, Dūz-noklausās.

Alkš: ~~Kalpi~~ Kalpeu, juni, Dūz noklausās, nuja...

Brencis: ~~Alkš~~ Lūkš! Vels! kaders tew saku; mums nav it nemaz ko bīties: viņa — ka Dievam teesa! — nav nemiltumi pa gultaka, ne par tevi, ne par mani.

Alkš: ~~Ka~~ Nepar mani, ne par tevi, tēt! vaj nav gultaka?!

Brencis: Nu, kaders tev saku: ka nav, ta nav —! Un kur tad mūsu Dunika vecīša: mūsu kleti un kūti un laucki un tīrumi — japaēdinejās! (smej) Un kur tad vēl mūsu "patāmi", kas mums ķēsa —?! ja šaipašmejas —! (smej) Teteri jau pret mums; ka teevēlnieki!

Alkš: ~~Ka~~ Kā (teevēlnieki, tēt! nuja...

Brencis: Šīsi apsūnajāt esīt tu Dauža samanigaks, gultaka ne kata Gultaņa. Kaderevko skaidri izstāsta: Dunīši, ka pret, ta saperati, het ši — a-e-Deenin! Runā ar viņu, ka runā: tik pat veen, ka pa mežu! ~~Ecat pate kalota: tik nu tur~~ — Un skalota pate esat — japašmejas! (smej) Bet labperatīga kij viņa jau Dunīši pret mani: tik ko man roku nepakuņoja, ja!

Alkš: — tik ko roku nepakuņoja, nuja! japašmejas (smej)

Brencis: Un es viņai izteicu, ja! es teicu taisni acīs: ka vīra nav veenīga skolota, het ka tu ar vesels dvēseles skala sagojīs: un ka tu ej un ka tu brauc: un kads tu gliezs no vaiga: kads tu šķiers un vesels — un ka tu ar tāpat ka viņa prāt ~~pa veenu cīņu valodu~~ labāk ~~veen~~. un un — ja! to es visu saeju! Bet kad nu tev Lūkši, vels! tai atrā valodā kads vardiņu mīšās, tad nīšās, par to jau ne Dunīšu no kads kaunu no prekš, tev tik visas cīņu valodu gramatas vēl ir!

Vaj reibons —?! Ne, man galva skaidra — es neiņprotu —! (ēet ~~ecat~~ tīkenā, paleek ~~tat~~ klavut)

12. skats.

Gust: Ēciņš:

Gust: (ēenāk atri caur durvīm pa labo roku, tura vainagu uz puķu-pušķi sev rokā, ēet pee laga skatās arā, smej) Hahahahaha! Luk, ka nedžāvuji —!

Alkš arā: Pagaidi man + 1' Nu nu! gan dabūsi ~~tagad~~ — zeltdēenu"!

Gust: (atkāpjas no loga) Kāpēc gribēja, ka vainagu un to puķu-pušķi man nonemt, het nedabūja viņi! (ēeek vainagu galvā, sprauž pušķi sev pee krūtīm) Kāpēc gribēja, ka ēdenē ar manī dalāk atstāt karsotēs, ka es ka (ar) pušķeni ~~es~~ rotājoties: Nu, lai viņā kāras; man gluži vēna alga! Un man ~~jprot~~ nešāp pret Ēdenes es vēl vairāk greko! es ~~gribu~~ dzēdāšu, man vi jādzēd! ~~ebkam~~ Vainagu vijot vēna dzēsma, kuŗu es uzkāmināt kad dzēdājuši, ka ēdauši, ka es glauda manās ausīs un ~~top~~ nn skan un skan un man vi, man kas, man vajaga viņu izdzēdāt un laicīgi no teikt, kas notikdams: (~~Dzēsma Linfes dzēsmu rotā~~)

Kur mājo mana meitiņa?
Tai ēelā mežiņā birzgalā;
Ka lagtiņā ligo tā,
Tā brīnum skaista meitiņa.

Abāžs burāms es jau dvmaju
Uz tevi zeltā meitiņa!
Ceļš tāpēc pee tev izgāju
Ka acs pee Dieva gaismiņas.

Kad tevi pee sev vedīšu
Tad saldā meerā kaudīšu.
Tās ilgošanās visas bitēs
No beigšees mums to pašu brīt.

(Linfes Dzees. rot.)

Eicht. (Gust. turvtameeš, plaukšina ar roku.) Bravo, bravo!

Gust: (Eichst. cerauzijusi) Kur tas tas —!? Bet Latis muka padikaus cilveks! Un viņš man leekas ka neeš ja zistaus esot, bet es ne mar ne atminos — (uz Eicht) Kas jus esoet —? Ko jus te —?!

Eicht: Esmu celineeks, ceenita jaunkundze! Ceru še savu laimi atrast —! Gust: Celineeks, kas cer laimi atrast —!? Hahaha! cik tas Latis veikli izklaušas! Hahaha! (pee sevis) Bet kaut ka viņam laipna seja! Es esmu, es esmu! tagad jau redzejusi, bet kur — ? (uz Eicht) Tik jus esoet celineeks? (Tuvojas) Hahaha! Ceeni ta jaunkundze! Es jums no sirds pateicos par jusu dzeedaš anu! Deevs jums jauku balsi devis.

Eicht: Ceenita jaunkundze! Es jums no sirds pateicos par jusu dzeedaš anu! Deevs jums jauku balsi devis.

Gust: To es patee ar zinu.

Eicht: Skarbi gan jusu vards, bet tada ne var ne muzam but jusu dzivoklis!?

Gust: Mana dzivoklis —? Kas jums ar manu dzivokli —? Es amo tik cilveki! (pee sevis) Viņš man patik! — Bet es tik viņam to muzu ne varetu eradit! Es viņu iz-zalosu, tapat ka dažu citu.

Eicht: Tee dveš akee, ceenita jaunkundze! Top pazistami, draugi, top veens otram vel tuvaks vairak ne ka draugi —! Ha na lidzšinejā dzive — esmu ka no sapeņa pamodees — viss, viss —! es nezinu, ka es jums to lai saku: man viņ, ka austu jauna dzeeve, ka katru jaunā pasaulē, at dzivinats, atmodinats uz jaunu, nebeidzamu laimi! Ceenita jaunkundze! jus esoet mana atdzivinataja, mana atmodinataja! mana — (Gust. tuvotameeš)

Gust: (atkaejas) Es — ! Kas man jamodina — ? es! Lugtu, kungs nelecotajiet zoreiz sarunvarā ar kapatelu; es tik dzirdu ka dzi viņu tukšumu: viņu tukšumu! Skaidri plati sadzi vaju.

Eicht: Atk, kaut jus mana dzivokļa tukšumu sadzirdet! Laipni kundze! mana dzivoklis uz jums runā! —!

Gust: Atkal jau jus ar savu dzivokli —! Eicht kungs, kungs! Jusu

Eicht. (Gust. turvtameeš, plaukšina ar roku) Bravo, bravo!

Gust: (Eicht. cerauzijusi) Kur tas tas —!? Bet Latis muka padikaus cilveks! Un viņš man leekas ka neeš ja zistaus esot, bet es ne mar ne atminos — (uz Eicht) Kas jus esoet —? Ko jus te —?!

Eicht: Esmu celineeks ceenita jaunkundze! Ceru še savu laimi atrast —! Gust: Celineeks, kas cer laimi atrast; cik tas Latis veikli izklaušas! Hahaha! (pee sevis) Bet kaut ka viņam laipna seja! Es esmu, es esmu! tagad jau redzejusi, bet kur — ? (uz Eicht) Tik jus esoet celineeks? (Tuvojas) Hahaha! Ceenita jaunkundze! Es jums no sirds pateicos par jusu dzeedaš anu! Deevs jums jauku balsi devis.

Gust: To es patee ar zinu.

Eicht. Skarbi gan jusu vards, bet tada ne var ne muzam but jusu dzivoklis!?

Gust: Mana dzivoklis —? Kas jums ar manu dzivokli —? Es amo tik cilveki! (pee sevis) Savadi; viņš man patik! Bet; bet es tak viņam to muzu ne varetu eradit, ne! (Es viņu iz-zalosu, tapat ka dažu citu.

Eicht. Tee dveš akee, ceenita jaunkundze! Top pazistami, draugi, top veens otram vel tuvaks vairak ne ka draugi —!

Liliits: + Gramatas ved ir —!

Brencis: Nu tad nem preemacees vel klat, vaj nu kadas persas vaj citu ko, ņateen, jēl ritiņu ka uz palaunadzi, brauksam tad abi divi ar diveem sirgeem un Ķēķis kalteem vageem uz Ķēterēem un kad tad tur bus —

Liliits: Jēn kad tad bus, tad bus — bet, tēt, tēt!! Ķēteris esot Burkšu ar tēvs pats man teica — tik sirdīgi suni, kā zvēri: ja viņ ieskoņ, tee man tūlīt un kā tad tas baraus +!

Brencis: Ķusiņa Ķan jau tēvi sargasu!

Liliits: Vaj sargasēt? Nu tad ~~ņem tad~~ brauksampai, maja!

Brencis: (uzcelšanees) Nāc, tēls! esam uz mājas! Un tad tur lindarbotees ar tām gramatām, bet kur tēv vinas tad?

Liliits: Gramotas tur — ņ papraši tēv —

Brencis: Nu ja, tēv papraši tēv! Tēt es tad tūlīņ uz tēva-augšu: tur tavotnē aiz sees tēv vis ar tām ņadām vis lakatiņ: galvas-lauskas = es esmu na veecotees savatnē — es tu tu esmu tā ķirtējo vis lakatiņ.

Liliits: — savatnē vis lakatiņ — ? Tēt! bet vis tūlīņ: ka uz mūsu tēva-augšu pazaudēsees reizam tādi ķēķumi, ka tai Ķeevs kāsargat, tai ņegreežot —!

Brencis: Ķupenā! Ko nu tēv tēc tēr Ķeelaun, gudram cilvekam ar var tu pazaudēsat — jāpasmejas —! (smej) Brencis: Ķā? Tēt nu ar ko pamanīs? — nēsēsees, cilvekam gudram cilvekam pazaudēsat, pasmejas — (smej) cai abi tādēļ Ķrustiņu preekšā, ne skatees ne ko tad uz apkart tad tēr ne pazemētiseesi it ne kad laumuņis, ne kad dērga.

Liliits: — Ne pazemētiseesi ne kad — vaj ne pazemētiseesi ne kad sergā?

Brencis: Kad tēr tēr saku: tēt! it ne kad! — Tēt apskatees tai tur augšā kuŗam pec tiem redzēju: caurumeem, kā tēr tur ne pamanīs, ko vaj nu kaujiņa, vaj cits kad locekļus —

Liliits: Burkšis: (iznāk uz meža, pee sevis) Ņu — ūk! ūk, kur

aki, tevs un dēls, tu — upi, tups ka ēlmi! Es, es, es nu
ņos zo — oká, roká nedabūsot! Nu viņi man vairo
ne-izspruks
Libiti: Lab, tēt! paldies tēt! Ka jūs zinājet par to
nedēļu caurumu ... pasacīt, citādi jau es —
ak! ka es atrunā un ar grāmatām roká ēstu, ta
ēstu! Ta es trakas tulīn ieķšá un nolaustu ser
voj'nu kalja vaj galvu! Vaj, vaj! ka es tur liktos!
Uu kādēļ butu licees, tad ta es butu sitees: un kādēļ
butu tur sitees: vaj Dievin! vaj! ka tad es butu sa-
sitees!! Uu tēt, tēt! es jau pats ar savam kājam tad vairs
ne kad un ne kad gājējs ne butu, vaj ne: tēt!
Brencis: Nu, nuja, nu! Libiti, dēls! kam nu ... tad valo-
du mutē + kam nu ta —: Izvomasam ... ar maju ēsā-
mi, kādu cīku, kādu ... ēstu, kur nav ... ne kad ... breesmas preekšá.
Libiti: — ne kad ... breesmas preekšá —! (ak tais aizgāt)
Burkšis: (tuvodamees) Ja — apgaitēt, pagaitēt! Burkša-
tēvam kas ja-ēdiet!
Brencis: (uz Libiti) Nu, kur tad ēdāt izkrita —?
Libiti: — ēdāt izkrita —?
Brencis: (uz Burkši) Ko tad Burkša-tevs mums laba ēd-
dēiki?
Libiti: — mums laba ēdēiki —? ja nu.
Burkšis: Par ēdi — ziņas, ziņas nešanu ... uz Te-
tereem, Tetereem nav Burkša-tevs vēl ne maz
vēl a — atmineti, atmineti!
Brencis: Nu, nu ja, nu! Uu es ta Brencenei manai vec-
mei pēdēcim, pēdējo ... Burkša-tēvam labu
meru pietraimu, krēsnu pīķu aizdarot atmest; ... ka jau ēdēdēt + garēm mātēm ... Bet ko nu darīt: ap

tadu turību, zvērību, ... ka ... (ja) ... nemaz ēst, var tā ... kad neēdīs, mīsētees: Nāciet ... Burkša-tēt līdz uz maju, vaj mums kas trūkst, vaj mēs uz varam dot uz dodami, mēs Brencē!
Libiti: — dot uz, dodami, mēs Brencē!
Burkšis: Pu — traimes, pietraimes, aizdarīt, nu, kas nu gan man ar — atmeklā, atmeklā, ka ne varēji nejaust, bet preeks ... ar — arkas, arkas ne dabūji uz ka — apēcinās, nekapēcinās, ne! Cik, lielmaņi, ka — agatneeki, bagatneeki, preeks kuram es veen zi — iņas, ziņas nesis to-va man ... bez kadas prasīšanas naudu, ja, naudiņu! Bet kas nu tu — ukši, tukši, kas skaudīgi, vaj nu ... si — ikšķi, kam ne ka pee rokas —
Brencis: Mum, mum ... ne-ēst, pee rokas —!?
Libiti: — mums ne ēst pee rokas —!?
Brencis: Uu kad jau mēs ikšķi, kas skaudīgi, dam bijuši: mēs Brencē!?
Libiti: — mēs Brencē!?
Brencis: (vaj naudas: naksn ... iz kēsas) iz, nems iz ta veen rubl. un dod Burkšam) ņe, ņe! jūmi Burkša-tēt! nevēl rubli naudas, ņe!
Burkšis: (... naudu sagrabstam, pēc sevis) ehhaa paņaga-da, mana paņaga, sveedri! (rubli saņēmis ēsēdzam) Bet nu tēvi vairs gaisma nerēžēsi, ne!
Brencis: Nu, Burkša-tēt! kas jūmi vēl par ziņas = nešanu ka maksājiņ, kas maksās —? ka mēs —? Bet ka nu jau ar, ka veen jāēnākas, ... izrautzinājet: ka mēs dodam, ko mēs varam un dodam, mēs Brencē!
Libiti: — varam, dodam mēs Brencē, nu ja!
Brencis: Uu aizgājet tad nu vēl veenreiz uz Tetereem: ēdēlsēet Gu-ņiņai jaunai, ka mēs: Ka jaunais Brencis ... uz Tetereem, ... brauks un lai viņa jauka tulīn skaidu zin: lai nav vairs ... un tur un tur un ja unta jāruna, kaman vajadzēs.

Libiki: – Ka vinteen, ja, nu. – Gustiņai, Gustiņai! pasaki pasakot, ka man tevs mani pee vina vedīsot, ja, nu!

Brenci: (uz Libiki) Esam tik nu –!

Libiki: – esam tik nu! (aiz aizeet)

2. skats.

Burkšis.

Burkšis: (uz Brenci un Libiki nas kāpdamees) Skrejeet nu veen mani pee vaj ja – aiz'á ~~elē~~! paš'á elē! Kad man roká kas na — akas, nakas: Rada Dorisana man vais ar pirkst ja — aseem, padseem! – (subli aiz kāpdamies) Rubliki –! ~~Kad~~ nu, Ku – ukite, ~~zoriņi~~. ~~Ak~~ jeukite, rozi: te pret tevi!! Neka vi — iši, visi, ne birsti ~~kad~~ tik tevi jprot gla — akat, glabat! Kad nu tis (vairs gaismas) gaismas redzēsi, nu! (~~aiz aptaustīdamies~~ aiz) (aiz ati) Kur vai nu rada —!? (nekļūst veenā kāpā) Vaj ja — aisa, gaisa —!? (nekļūst otrā kāpā) Skaredības —! (sev aptaustīdams) Vaj tas jaganš —!? (aizgreež kāpas kreisā pusē) Nenenenenes — estunda, nestunda, kur mani sveedri —!? (rauj sev cepuri no galvas, iz tās izkrīt leeli naudas maksi) Ak tu, tu, tu ui — eeli, negeli! (~~Kuļ~~ maku ar cepuri) Jaunā laikā veen man ~~nebrauca~~ ~~vis — isēi kaudat~~ ~~plaukā~~ (caur vi — iseem ~~ķ~~ viseem kauleem, tevi ~~ne atradat~~ ne ~~ar~~ a — atvadot, neatradot! Jaki, (jaki: Ka tu, ee — eetreeee

Trude: ~~Kaitel tad~~ Klusinam! Kad nu koki, krumi tapat kā
mēr, visu tak un dzīvi, atstarkt tē tak ne neeka ne=
atstarta. Nu, saki tuliņ, es vairs nevaru ceest — ko
tu redzēji?

Leenite (~~uz ceļiņa raidīdama~~ ~~aiz ka aizsmakuši~~) Tur — man sirds ņēma ka apšu
lapa! — Tur tā Burkša=tēvs ~~ņ. nāca~~ pirmais
— bura ja! bura!!

Trude: ~~Leenit~~ Leenit!?

Leenite: Trudit!!

Trude: Ko nu lai daram?!

Leenite: Ak, vaj! ak, vaj! Mēr te pirmās=uznākušas, tēz
uzkaimes jau nu, ne par=velti=! Skrēsam labāk
~~Trude: Skrēsam tūdaļ~~ ven tuliņ pēc viņām! (Gustiņa iznāk iz mežā)

Trude: Ja, skrēsam! Bet pasaki, par ko man ar Leenīti
ka Burkša=tēvs nemās? Vaj viņš ~~ka tā~~ staveja vai
bij cēlies nometees: vaj ko runāja, vaj skaitīja, vaj —?

Leenite: ~~Burkša=tēvs~~ Viņš sēdēja un šūpoja tā (~~ka ar~~ aptausta ar roku kāju
(aizkoti) un tad atkal tā — (Ķēr pēc (saknēm) pēc brīdiņa
atkal tā! (Ķēr ar rokām pēc lakšēm saknēm) un tad tā, tā,
tā! (aptausta sev vairāk ap galvu) Un tad bij Burkša=
tēvam tāds ka Krusis, ka viskalis: ~~nokāp~~: ka kas vēro,
ka nevēro roka, ja!

Trude: Un ko tad, Leenīt! ko viņš sacīja? Ko viņš runāja pēc tam?

Leenite: Daudz, tik daudz, ka es tēv nemaz nevaru atstāstīt!
Tiz baiļēm cilvēku visu aizmirsu; bet tēv vārdi: „gais=
mas nenesīsi, gaismas nenesīsi!" ka skan vēl vēl
man ausīs.

Gustiņa: (~~Trudei ar Leeni~~ tuvodamies) Ko jūs abas te ~~tā kēmājat~~
bet

Trude:
Leenite: (Vaj, Dievīņ—!!

Gust: ~~Ak, nu~~! Vaj jūs cilvēka ne=esēt redzējušas! Kā tā par klaj=
šanu?

Trude: Mērijas Jāņa=meita ka — tad
par brīnumēm nē
varot nobīdēt

Gust: ~~Ak~~ Ko ~~tā~~ jūs Jāņa=meitu=? (Ko jūs tā ~~ka~~ Kēmojat, kā
~~ka nejautrās~~ vaj jūs nejautras=?!

Trude: Ak, Gustiņ! Kad tu zināsi—! Gust: Nu, Dievs ~~tā~~ tēc veen! Kad tad
~~tēc~~ ceļš brīnums ar te
ro

Leenite: (uz Trudi, pakluši) Nesaki, nesaki vis! Tas ne=ēst nemaz=
labi, viseen visu izstāstīt nesaki!! Ak, ka man sirds at=
kal nodrebas! Vaj! Skrēsam, Trudīt! Labāk nu prom!

Gustiņa: ~~Esmu lāča cinkariņa, bet kas baltam kas glušķi uz~~
~~Jūrēt Jūrdaņa=! Ko Trute! Ko nē kaujies vēl—~~
~~Leenīte jau~~ — Nu!!

Trude:

Leenite: (uz Trudi, pakluši) ~~Nu vairs nebūs lāči nāks prom! Ka~~
~~tam prom!~~ ~~Es~~ Vaj Tu redzi ~~ka~~ kāda ~~Gustiņa~~ sevāda Gustiņa
Jāņēm no vaiga: ka kāda, ka Jāņtēna un ar ziņģi pašlai ka
oklāsween; ja tik nav Burkša=tēvs ņēmis apšūpuris—!

Trude: Vaj Dievs ~~nevēro~~—! pasarg—! Viņa ~~tā~~ ka gan tāda, ka ~~nebūtu~~
(z Leenīti) ka neraudājusies—ka—! Varbūt ka Gustiņas ~~tas~~ vainagus
~~tas~~ Jāņu: viņa tak kara=bērns.

Gustiņa: Atgaweena! Glabājiet pašlas ~~Jāņa nepieskārušies~~
pašas un ko citu.— Labāk, vaj jūs tik tautiņas ~~ko jāņu~~
lopus mulsu ganīt ~~gaidāt~~! Ielī ir gan Brenčiņu=
bet Kur ~~tā dzīvo~~ juhsu Ruckoni pašlaban barojas, tad
Teterow! Ka ir mana tēvu grunts, ~~tuhs dzīst~~

Leenite: (uz Trudes, pakļaušu) ~~Trud~~ Vaj Dievīņ! Trudīt mašiņ
nu vairs ne kāds=labi! Nāksi, skrēsam prom! (Ķēras
taisās aiziet)

Gust: Ne, ne! pagaidāt ļaudis! Tuhs ejot ahas=Rīdajamas!

Trude: Gustiņ—!

Leenite: Trudīt! skrēsam prom!

Gustiņa: Atpmeerina jateet. Skoreij ~~par puiss pateikt~~ ~~pluraj~~ (uzlikdama) ~~Bet~~ ~~fauj~~ ~~Luna~~ iweenu ~~fod~~ ~~puiss~~ ~~tik~~ ~~kat~~ ~~esmu nodomajusi~~ uzlikt ~~jubkas~~ ~~tik~~ ~~eet~~. ~~Bet jubkas tik jau~~ eet kaut kāmas eet. Bet wiņai preekš ~~tā~~ newaru. Lunš buhs tukšs
nofeegumu ~~man~~ zaur Jēzmam ~~atļaus~~ atlikšināt:
juns buhs Jēzot ~~ar~~ ~~ka~~ ~~jauka~~ ~~jūsēn~~. ~~Ja~~ Jēzot!
Trude: Kad nu to ween, tad jau ne kas; ~~bet~~ kalps Jēzmu laiž
Leen: Trudīt, uzvilkšam to Jēzmiņu: „Dievs Kehnizu
lehrni mihlē weens otru sirsnīgi."
Trude: Ne, ne, to ne! Es to negribu
Leenite: Negribi? Kādēļ, ne? Tahdu skaistu Jēzmu negribi!
Trude: Ko tew Jēzotajā ar teem Kehnineem lehrneem, kas
tew sēdējā? Weens nosliktākā juhrā, otrs lehrtiņš aiz=
rāt un ta wiņš pagalam. Bet ~~nabadziņam~~ tas: „Dievs
mihlestības preekš, kas tavu spēlīti leeg!" un tad
tahdu sīnaini ko buhsim Jēzotajiņā ar wiņu mēģ=
ēka likšt ar mums, nabadzēs ween, jā!
Gust: Trude, waj tu sini ~~ko~~ ko?
Trude: Nu, Gustiņ?
Gust: Tew ~~jau~~ mutkības galwa.
Trude: Ka ta ~~Gustiņ~~?
Gust: Tu zirki: Jēzot tas no mihlestības, (Jēzot waj tas tu jēzot
~~pate~~ ar to, kas mihlestība ~~to~~ to.
Trude: Waj manas Teenītes! ~~es~~ ~~nekā~~ ka Gustiņa! Es nu
~~ņemat~~ ~~kas mihlestība ~~ņemat~~~~! Tikai ka! ~~Pahrē=~~
~~du jūsēt~~ ~~jau mani ēģērbtu~~ ~~un mana matēs~~
Skaista matēs ~~tāpat~~ ar ween: ka es jau tahda mani
(ar roku rādidama) ~~tahdu~~ ēģērbtu: „No jauna
kāsdas jaunības, es mihlēju Kahi meitiņas

Lai Zētas, ko tahs Zētas jau,
Bet weena wiņš mihļā may! Ken nu, kur es tik
daud Jēzmu un perschu ~~ņemt~~ (ņemdama) ~~ņemt~~
klāt: un nu, kur es jau pubšeļu=jūsēdēšanā
jūsēdētāja un Jēzma=Zaikās=ka matēs Jāzija=man
tikušķi lēpšķinja Jēzmiņas ~~ņemt~~ ~~ņemt~~ ~~ņemt~~ ~~ņemt~~
jūsēt kas mihlētākā ēģērbt, tad jau gan—! Nē Jēzmu
wiņš tahda mihlē, ka tā Gustiņ=Jāņa, ne Jēzmu wiņš!
Teenite: Nahz prom, Trudīt! Ko te tik daud ņemtees—! Es
Ja tiņš ne dūļi=mūļķis kuģonischi ēģērbjušķi kur Trudē ar
kahdu pēcom! (aizsteet)
Gustiņa: Ko, ka?! Nu ~~tad~~ ~~jaki tad~~: kas ir mihlētika?
Trude: Deews tehws!! kas nu ~~nu~~ wiņa Zēti=lai ēģērbt; ne ka
ta pate kas jau alaschņi bijusi ~~ir tagad kas ~~nekā~~~
kas ir wēl tagad un kas buhs ar weenu.
Teenite: Nahz weenreiz prom! Ko te tik daud ņemtees—!
Gustiņa: (uz Trudi:) Ar tahdu iš=skaidrojumu man ne ~~ņemtees~~;
(Trudei:) ~~Ja~~ ~~tu~~ ~~zini~~ ~~ka~~ ~~man~~ ~~jautājums~~ ~~ņemtees~~ ~~ņemtees~~ ~~ņemtees~~ ~~ņemtees~~
~~ņemtees~~ ~~ņemtees~~ ~~ņemtees~~

Gusts: Paŗ, paŗ! es tew tuhlin ko — tu to grahmateņu
kurn es jeat ganos ~~tad~~ likŗ zemu, laikam ne mŗ
ne zeeni; wdaŗi, zitadi jau tu (zem ij gann-kulteŗ
weenu grahmatu, atsehkŗw un lasa) „Bet kad Kŗistŗ
to tautu laudis ~~zeŗja~~ sehja, tahdi Kŗistŗ ušskalda kalnu — "
~~to~~ ~~to tautu~~ ~~to~~ walŗdŗni bet ne tee kurus Tomaņ (schlu
tahlak un lasa) „Un Kŗistŗ zeŗja tad lauschu un
Winam ta firsŗ jau teem eschlehlojahs — "to es tizu!
~~Kad Kŗistŗ~~ to es tizu! bet schi nodaļina nau melet ta
kurn mekleju. (schkŗw tahlak un lasa) „Ja es ar zil-
weku un eņģeļa mehlehtu runatu un man ta mihlesti-
ba newa, tad es kluku skaņŗgs ~~kŗaschķis~~ jeb skaņŗgs swabr
gulis." "Gustin! ušklausees mu. Un esmu Dŗihdeju, —
Gusts: ~~kas tur ko lasiņam ko pasteitam~~ Kas tur ~~mana~~ Ko klausitees!? Es jau Korinthern grah
matas ~~i tuh to. Wissa pasmitu nodaļu skola eijot ismaz~~
jot.
~~Druse: Deews tehws! waj tahlab skola gahjŗ, waj tahlab tik tew~~
~~nahkŗjeet: lai schelz wairs nesaprotu ne to, ko tehws, ne~~
~~jehzinas~~
Gustiņa: Paldees, ~~jahtu~~! Ketes-Korinthern grahmatas
Trihspadsmito nodaļu jau skola eijot ismažijot.
Druse: Un tomehr ~~Tu~~ nesini, kas mihlestiba ir?!
Gustiņa: Ne.
Druse: Deews, tehws! ko tad lihdz skolotaŗ un tik tam
no godiņa mahzitees, kad schelz wairs nesaprot ~~tschu~~
~~Ak, Gustiņ!~~ es tew tiku lakpraht pahrlihdsehtu —
~~Paŗ, jau!~~ ~~bet to es tew~~ Man nepatk kas tehstahs prahtŗ
Bet to es tew tik kluŗnam pasoziņam. (ceet Gustiņai it tehwi
klaht) Gustiņ, mahsiņ! lihdz ~~kad~~ kad tautees jau lihdz
gawiņai ispraustijis un nu winai ~~jaka~~ ~~ŗkal~~ es tewi mihlejŗ, tik
kahda kluša bridi gaischi ~~waj~~
jaka

tu mani ar mihle? — nu, Gustiņ. Kā tak ir mihlestiba.
Gusts: Ne!?...
Druse: ~~Ta~~ Ar ne?!... Bet kas tad tas zits?!...
Gusts: Tee ir neeki!
Druse: Gusta!!
Gusts: Ja, neeki! Daudz reiz sihvi meli: ta ir tik tahda
mihlestiba=smilkstepraina un wairak ne kas:...
Druse: Gusta!! ~~wojtu jau pralsta~~? Tu jau wairs ne=esi
jau pralsta! Deews tehws! un ~~mana~~ joi=lahk tuzets,
ko lenite man teiza —
Gusts: Ko wina teiza?
Druse: I-ka tu esot —
Gusts: Kas? es esot —?
Druse: No Burkschka —

4. skats.
Gustiņa.

Gusts: atpeurta, es ~~esot~~ apeurta. Lolaka! ~~Kad wihrs ar~~
~~eriset japasmejahs~~ tas meitens ~~kad~~ laikam jajazis, ka
~~Bet ko wihrs ap=teiz~~ ~~tahds~~ tahds ~~tahds~~ ~~ap=burkschkoja~~ burwibas:
wiņi zits, to noteiz jaar — ~~tahds~~ ~~tahds~~ ~~ap=burkschkoja~~
melehschana! zita schi ~~wina~~ ~~jaar~~ Burkschki to nelaes!
~~Kad Burkschki, to nelaes!~~ Un Kadru mihlu teenini
Raisa tas tehwuschi sawas nesaldes! ~~Tu~~ Tu ne ween ~~tik~~
~~ne=gribkschas ne=usnemas tahrpu nolaest~~ ~~tahds nu tas tautas~~, kas wiņas tautas! Tas wiņi tehwiņ! ~~Nowakar~~
Ja!... No wakar teenas ne=esmu es gan wairs tā, kas es biju
laet Burkschki nau man ne ueska jautajis! Kas ar
mani notizis, jaute ne=isprotu: Krahsi ir man ka ne=
gleem, ka ehdejeem sahļas. (atspihd) Waj!... Deews usskati man laipna
man kahdu grulaku, ~~ko~~ nesaahrzeeschamu sliniku... Waj!...
Deena ferkstet man ka launa melna nakts esot un peagaisi
nakts ~~ka dihga~~, bij ka nekeisiga mahsihat... Par ko es zit-
vil preezajos, ko es senak lakpraht ne ween ~~tik~~ ~~tad~~ ~~tas~~
~~tas ari ij=lahstischu, isstahstu us salam~~, ir mihļa bij kahdas

6. skats.

Gustiņa, Katiņa, wehlak Trude, Leonte.

Katiņa: (ļ meļļa saukdama) A — hm! a — hm! Gust — is Gust — is! a — hm! a — hm! Gust — es!! Gustiņ! a — hm! (ļ meļļa) Gan nedzirdēja, ka es saucu, gan manu balsi pazina, bet dēļ wiņas weenaldzības wiņa tomēr nenāca. Waj labuļeļu Gustiņu mana zaļā istaba rokā waj ne! Ak, tehws! ak tehws! kur es muļķis drāķulēte palikuši kur ne! (Gustiņu meklēdama) Kaļuļīte, maļuļīte! waj tu te! Palīdzēji Dēwiņam ka tu te, ka tu ne man ļaunā! Es tik tad ļ=skrāpējos, ļ=sneedzējos, ļ=saukļos, ka tu te! Nu, nu, Gustiņ, es tevi atradu! Gustiņ! Gustiņ! Kahdēļ wiņa tā klusē? Gustiņ! Gustiņ! Gustiņ!

Gusts: Kalna gribeet, man weena alga....

Leenite: (uz Trudi) Tik pukit tawu naskumschanu!

Trude: (uz Leen.) Ja to! (aiziet Sveed.)

(Spinses Sveed. wot. 74)

Trude:

Leen: " Tu kalnam smiltim zelu kaiš' ar salaku
 skujinahm."

Gusts: Deesgan! Kas ta par Sveedaschanu! Woj
 jums kalns mirsni jaaraidams!

Leen: (uz Trudi) Bet nu lai doraud, ej! Lai weens
 zilweks kalnu —

Gusts: (uz Trudi) Nu, kam Sveet wehl Kluhn? vai, vai
 tad ar ugaki no kalna (warn jau zeate prah-
 tot — jeaz, es mineschu —!

Trude: Nu, nu!

Gusts: Leez man meera ar saroalem pe apkalpischanahm un ej prom.
 Woj nu teterov reis darles peedsihst, ka tu kalnu ap-
 kalpt spraidist.

Kat: Ko tu nu par manu spraidischanu behdā ko —? Kad nu
 jaunei-malumiņi mani palaj, palaj, par to ne kas,
 jo tik tu man nokā! Ikke nu raustiti, elk nu!

Gusts: Elk paste! nu, elk, tukliņ!

Kat: Kalnu tu sirdsinsch, kalnu aps: ka ejiksi! Tur war ne pakam
 spalaist ne ka!
 un mani (elk raustī) ar ne elkt, taisni gabalu kam-sist!
 Nu, woj nu kuhs teem praktinsch sihsnina meerā. Bet
 kalab tu, mehrd suhri, grubeti aussinata, ka mehrd sa-
 wu jaunu skaisto meesiņu. Tik labpehz tai kaimu ar Bern-

Nu

Leenite: Par welti, Gustiņ, par we-
 ti!

Gusts: Lihst zittam gadam schad
 laikam ne-atmineši —

Leenit: (uz Trudi, paklausa) Trudit
 waj tu ar eeskatees
 ar: Kad os Gustiņa
 jawada Schodeen no waiga
 Ka kahda, ka Jeltena ma
 pahai ka eekritusch, ka
 peaklausees: — ja tik nau Ka
 tschus wimo apkuhris, ko

Trude: (uz Leen.) Lai Deews pa

tar telwischk jawar nesahles, be
 ka kahds usnemtos usrunkst
 wiņam to galigi leegt:
 tas ar paschi behdigi...
 Ja!... No wakar Seenas

Trude: (uf Leen) Nu paklausee —! Kotas
Nefin, ko tas gribs sirset, ja ne tahdu
pateesibu.
Leen: (uf Trud.) Uswidksamto seesmiņu: „Dir
pehninu lehbnis mihlē Leenu otrā sih-
mi" — ta ludsis warhuhst jeaparakstās

Trude: (uf Leen.) Lai Leenu pa

6. skats.

Gustiņa, Katiņa, wehlak Trude, Leenite.

Katiņa: (ſ mehra ſaukſmina) Gu—ſto—iņ! u—hu...
u—hu! (ſ ſmeeklu ſmeeklu
Gaun meitiņas gan
wiſſi ween ſiņ! waj
zahliti rokā, waj ne
nu muhſu draudzenes
raudſidama) Klauſaties
Deewiņam ka tur
ſmu tik daud ſ=ſkraidījuſees
Nu wiņi pehz. Nu
Lulik! Lelā. (Kalsto milaj

tas telwiskā ſaimē nepahrgr
ka Kalsto uſnemtas uſtrūkſ
wiņam to galigi leegt.
tas ar paſchu beigām...
Ha!... No wakara Leenas

Trude: Ak, Gustiņ, kas tew ſingtu —
Gust: Teiz, ko lai ſiņu —! Jeſus tas te nu par briķu=
meem necbaroſt nahkſt, japaſmejahs.
Leenite: (ka uf Trudi, peakluſi) Nejaki, nejaki! tas ne=eſot
ne maſ laki wiſeem wiņu iſ=ſkaiſtiet, nejaki! Ak
ka man ſirds atkal ſadrebahs... Baj!... Skreſam
Trudit, tahdak nu Ludlin prom! un ne teiksim
Gustiņai no Kurkſa=tehwa it ne ko!
Gust: (uf Trud.) Nu, kam Leet wehl Kluſu? Jaki, aiz
nejaki no kā
tas ne=eſot jeb paſaka (warbuht jau peate prah=
tot — jeaz, es mineſchu —!
Trude: Nu, nu!

tas ar paſchu beigām...
Ha!... No wakara Leenas

Gust: Leez man meera ar ſawahdu peaſkaitiſchanahm un ej prom.
Waj tehwos reiſ darbi peeduhſuſi, ka tu ſahc aſe=
kahrt ſkraidit.
Kat: Ko tu nu par mannu ſkraidiſchanu lehdā ko—? Kad nu
jaimes=mahminas manis pahrak, pahrak, jeb to ne kaiſ;
jahteik tu man nokā! Ahe nu raudſitos, ehd nu!
Gust: Ehd patte! nu, ehd, Lublin!
Kat: Kalsto tu ſirdſiņeh kahdu aſi: ka eſmu ſlims. Par ko tas
ſpahdot neka!" nu man (ehd raudſi) ar ne ehſt, tahdu gahrdu kumoſiņu
Nu, waj nu Lubs tew praktiſeh ſiſchņina meerā. Bet
kahdak tu, mehrd ſuhri, grubeſi aiſſpinata ta mehrē ſa=
nu jauno ſkaiſto meſchņu. Ehſchkehpai Laikam nu Leenu

nenw nu elst nu zahlēt!

Leptiņa: Es negribu...

Katiņa: Atk telwj, atk telwj! Ka tad tu nu negribi ka — ! Tas ka
Ja tu (nu) ka noraudājuſees, ka nobehjājuſees, ka — ! Waj
tu zahlēt ſpina: (waj) telw kās ſahpes?

Gusts: Ne...

Katiņa: Bet kalab tad nezem, kalab ne-elw zahlēs raustīt: Saimes-
mahminja man ſaka to ee-ſeewa. Ņe nu raustīt, elw nu!

Gusts: Atk, leez man meera. Kas telw te meſchā jaimekle, ko tu te-
grib.

Kat: Ļihdſeji tik telw reſpekt! gribeji — man mahjā it ne kur ne-
kas kas
bij meera; bij mani ka ar krita, ka ar ſahlahs tik pat
wiņeema mahkſa pa ſtikalu, ka tu wiņu ar
tew ee-dſ mahjo ees
Tu ko nu bij ſakt? Es tik ſteidſu, wairs
ka ugunī, ka ulbēni, ne ween zilweks telw (ar ſeſjis wairs
ar Dſirdeji: un tad telw Deleris ar teiza lew waigus apſlau-
ſirdaus teiza: ka ja tu ſchodeen ar weld mahjā neſaka-
nakſchot, tad ſchinis pelnijee mahjini kuſchot ne galwi-
nāt ja-napalikſot, ja! Nahz tad nu, Gustiņ! eſſam ſmahjā!

Gusts: Es ne-eſchu...

Kat: Atkan tēk dauſ teer ko paſtahſtit —

Gusts: Leez man meera ar ſawādam paſtahſtiſchanam un ej prom.
Waj nu Deleris reiſ ſarkt ſeetuhſtis, ka tu ſahz aſe-
kahrt ſkraidīt.

Kat: Ko tu nu par manu ſkraidiſchanu behdā ko — ? Kad nu
jaimes-mahminja man ſahkar, ſahkar, ſaz to ne kaj
jāteik tu man rokā! Ķēre nu raustīt, elw nu!

Gusts: Elw pate! nu, elw, tuhlin!

Kat: Kalsts tu ſwiedſiſchi, kalsts aſs: ka eſilis — Tad war ne paſkah-
ſpahdat ne ka! — Par ko tad
nu mani (elw raugi) ar ne elſt, tādu gabalu kaun-
Nu, waj nu kuhs teew praſtiſchi ſiſina meerā. Bet
kalab tu, mehrd ſubri, grubeſi aiſſinata ka mehrē ſa-
wu jauno ſkaiſto meſchenu. Ņēdſēſchkal laikam ar Beenu

Gusts: Ļeb wiņ wiſs garaka, wiſs labaka ſtuzina ja-
luſchi: —

Brutē:
Leenite: (reiſā) Ne ka, ne ka!

Gusts: Nu, tad laikam ſtuķis greeſchamais tuhzēs paſn
dſi,

Brut: Leen (ar z. mani ſamas) Ne ka, ne ka! Gusts: Nu es ſpins —! waj ne tad

Brutē: Ko tu ſpini? Leen: Sakſi, ſakſi!

Gusts: No juhſu kalteens, gliſcheens jehrineem kads aiſ-

Brutē: Ne ko ſamalt!

Leen: Ne uſtto ſpuſi! (waj kad zitu ſpuhru.)

Gusts: Bet nu es ko tad ſtahſtu, juhs ſeet ahas kad leelu wezu ſpun
ahtri uſ-Rokiſchamas to notureſchas par willu un nu biſtas
leet un liſtaſtees — lahka

Brutē: (uſ Leen) Nu ſaklauſees —! Kotas
Ne ſpin, ko tad grib ſirdet, ja ne taldu
pateeſibu.

Leen: (uſ Brut.) Uſwidſam to ſeeſmiņu! „Dur
Kalninu lehwiņi mihlē Ween atnu ſiſ-
(Brutē.)

Katiņa: (iſ meſha ſaukdama
Gusts — ieſ! u — hu..
u — hu! (iſ nahk
Gann meklēja gan
wiņſch ween ſiſ; waj
zahlēt rokā waj u
nu muhſu Brakulēte
raudſidama) Kahdu lēte
Deewiņam ka tu te
ſpus tēk dauſ iſ-ſkraidījuſe
Nu ko tad, Nu, Leļā, ſaki, ſaki! Kalsts mil

tas telwiņſch ſawas nedahles be
ka Kalsts uſnemtas uſtrūkſ
wiņam to galiņi leeg
tas ar paſteſi beidſīgi...
Ha!... No wakar ſeenas

Ķēveem bildāmees palikši dilvot pa mežu: Ne-ģ
aušiņa! Tavs tēvs jau tā-mani teiza: ka Jaimes-
mahminja winam drīkšot ļegonu nogreezhot ne
ka ļehis-lauschot ~~eļļeeļļ~~ tēvi, Brentiņu dīdam
tam lempam, eļļeeļļ par ļeevu, ja: dabūz tad
drošči uz mahju ne ka tu tē ta—

Gusts: ~~Atļehlojees~~, lec man meerā!

Kat: Bet mahjā jahrunāšoht tu ar tēvu par Jaimes-mahminas
~~wra~~ brahļiti: atkal kaz winšch par Kaiti pa-
nar dzirdu! ~~ļaun~~ lepns ~~ymme~~ mahtes
tu ne-maz tāds (kā tad pandēmiņa. Wakar winšch
wehl ļaunajahs ar mani ar: bet tuhlin ļehz tam, nako-
šinšch tik breesmigi tik ļeepeehšās ļaušimies! Deewam
ļūs: waj welna-kuģes winam zaur skahwekļeem, woj
neģribbas ļagrabušchas: ak, ak—! Bet, waj, traks-
lāte! Kat tēvs!! Kam ta nohāde, kam ta rok-
bi? waj tēvs reibons—?!?

Gusts: Ne kas, ne kas!!

Kat: Tēvs ar Jaimes-mahminas brahļiņam ar tuhlin wi-
ņu iš-ģalģtīja: kalda tu mašņa bīji un ka tu ļeb
andelmiņas uš-augušī un ka tu— ~~ja~~ Bet Deewam
ļūs, ka winšch tā Kat no tēvs man teikt ~~šņaga~~
warēja; ka tu tāpat ošeetas, ka kad waj lagģigala
ļeegājat, ja! Ne winšch tēvi, ne tu wina: juhs
jau abi ne redzējušchees ne ļaušināt to tēvu ne—! Gus-
tiņ: ļaušini! Bet Kapelīz tēvs (mušiņas ~~ar tabakuna~~
~~un tēvam~~ ar tabakuna
schķeltos widū šauļus aiš šahbiņa, Gustiņ?!

Gusts: Ka tad tēvs tē warēja iš-ļīnāt!...

Kat: Atkš, ja! lai nu Deewiņšch pats ~~pilļeetas kunga~~ wiņa mihļo
šwehļeļiti Wiņā-ļaudīs jauki pabeedzelo—! Bet Gustiņ,

ļaušiņi! ~~Ak~~ — mums jau ir jauns-mehnesis— ļkaidri
nošaģņģis: Jaimes-mahminas brahļiņš tēvam, winšch ļeeš
mums: ~~tēvam~~ — ~~ne~~ aiseet Deewiņa preekšā, ja!

Gusts: (Jenihšķ) Atkaujtko tēvi-tēlīt—!!! (rokas ļehnaugšā. Kaiļahs aiš
~~Kat: Gust tad waj Deewiņa tēvam tēlīt—!!!~~ Kat: tēvs! Kuģ tu nu
Kat: Gusts! Gusts! Es newaru, es newaru, es nedrīkstu kaunēties!!
Gusts: Lai man wāļa! man ja-eet! man ja-skreen! man ja-ļaš-
jahs—! es ģribu winu glahbt: jēl ar winu mirt!! Aiz-
šķehlojees! lai-māņis wālā!!

Kat: Waj Deewiņ! ~~tēlīt~~ ~~waj Deewiņ~~ ~~tēlīt~~ ļaušiti! kur tu ešī, kur tu ļkreš:
waj tēvu glabāt ļeešūtees!? Es ne tēvi nepakaitēšu, tu man
zitadi: atkal ļapušīši, ne laiš-šķēlu, ne!

Gusts: (~~atgruhšķ Katiņu~~) Nošt!! nošt no manis!! (atgruhšķ Katiņu, eešķreen
Katiņa: ~~Tēvi~~ ļapušķejuļotāna) Waj—! waj! manas ļeeniņas! tad ne-ļa-mani
eezirkšņu grubšeniņu, ļaehreeneņu, atkš tu trakulīte! Waj! Bet
ko nu ~~tuhlē tad~~ — ja ļeazeešahs. Ehj! mahļiti! kur tu
~~mani~~ paliki!! Ehj! kaiļiteņu ne teeku waru ne uš-ļreekšķu
ne atļeakal! Waj! Atkš ~~kunģ~~ Deewiņ! kas ar to lehrainu no
tēzis!! ~~ka~~ ~~ļa~~ ~~ļemaks~~ ~~ļā~~ (ka ~~winam~~ winam ārēja ka ugunš-ogles ļwehrojahs
un ka winšch aiš-kahlwas ļerous! ļerous! ka kad waj ļa-
ņem winšch tēvu ļa-kaklā! Gustiņ, ļaušiti! nenļuhdi wiņu
atkal! Gustiņ! Gustiņ!!

Trute: (ļ-nahk ~~kaimiņi~~ ar Leeniti iš meža; ahas-naugahs kaimiņi
Trute: nes weenu lakatiņu rokā) Kas te? kas te? Peters
Katiņ: waj tu wehl te?!

Katiņa: Es, ļaušiti, lehrmeiti! Bet waj nereš ļi mušķu Gustiņu?!

Trute: ~~Da~~ Šķiš ļi gan!

Leenite: ~~Ļa gan~~ (nopuhšķahs) Waj Deewiņ!

Trute: Ka mahmes-iš-ļaiļēja Kaugurmes aiš-šķahwas wiņa.
mums ļaraun! ~~ļirkšķu~~ ~~ļa~~ Kruhmiņ ~~ļa~~ ļaraušķa ļaraušķa
tai treļļes-ļlis-lakatiņšķi paļika tur karajotees. Par
ļlatu ~~leelo~~ ļtiņas-grahwi, kur ne weens zilweks ļaņņ ļkaņņ neļuhk, aiš-
paļļaidahs Gustiņa ka ar ļaļmeem!

Leenite: Ja, un uš ļahu ļalu jau tas nav.

Kat: ~~Ak pasīt, ak brehmat, ak nelaimes stunda!~~ Tu laimes lehdinas! Deesin kur nu mana trakulite ~~dis~~-skrehjusi kur ne?! ~~Ne~~ ~~Ne~~ ~~Ne~~

Teterenu: Wakar, Burkschu-Telts.

Burkschis: Wakar, wakar! preekschsihmi: tas nav labi!
Bet tu kuŗâ stundâ wiņam nelaimi u-uzbrukâ, uzbrukâ!

Teterens: Ka uz pakalnaņu!

Burkschis: (galvu kratidams) Waj, waj! tas nav labi, labi! Tai stundâ praulâs wisadi kultas un nelaimes un uguņi un šķiebņi apskahrt, apskahrt. Bet skroderi pilsehtas kungi gan wehl glahbjami, glahbjami: Burkschu-tehwi jis pa-adoma, pa-adoma. (cet pee Eichenthala un apskatu wiņu usmanigi)

Teterens: (skuschas pee galda, pee sawa) To luhgt Dankam waja, Deja! Schi slimiba wiņam ka pahr galvu... Es gandrihs gandrihs uz Dauku, ka uz pasaules Dzirnawu eņģeli, bet wiņsch atskrejis te, neklausija it ne maz ko wiņam palihdsi-ja, sulojas: tik nehmahs tahlim manis krenkat. Lai nu pazeschahs, tahdas sinahs, kas ir teeschanas. Un kad nu wiņam jaņemt, tad jaņemt: waj tad nahwei kahdu wahrdu skapeti notwert.

Burkschis: (cet pee Teterenes) Kader jums laku be-eteren, Teteren! Pilsehtas kungi ir apļam us-skatijuschi un un wiņu ir tahlini nelaimes, laukta, un-uzta, lukta draudsigi; ja! Burkschu-tehwi tik weenigi to ņem, kas tur pretî ta-ņaram, taraus! (cet pee Eichenthala wiņu skatu wiņu)

Teterens: (uz Burkschi) Ka! (pee sawis) Es-esmi Dankas weniga mahsa: sinams, ar wiņa weenigâ mahsa tenecke. Bet es tad wis tik gaužigi nebehdoschu, ka Dankai. Silmeks tik meeru ween pasaule sihmo!

Burkschis: (cet pee Teterenes) Te-eteren, Teteren! tahs Burkschu-tehwus usgahja pa mehl weenu nelaimi, ja! Pilsehtas kungi ir no Kalna nelecschu ee-eh-dinahts-eldinahts. Bet waj un Burkschu-tehwam trukst pa-adoma, paduma! (cet pee Eichenthala un apskatu wiņu)

Teterens: (uz Burkschi) Ka! (pee sawis) schee Teterôs es tad wairak mozitees, ka man war aiskaut pamest te wisu pinekļus un apkaistees ka putna pehdeem uz pilsehtu: uz pilsehtu! Tik jauki—!

Burkschis: (cet pee Teterenes) Ta leelaka wa-aina, waina wi pilsehtas kungam taisni paschâ pa-akmeņu galâ. Wiņsch nahwehschu, breesmigi pa-abrzehlees, pabrzehlees: Bet Burkschu-tehwi jau tuhlin to nelaimi a-atņehmuschi, atņehmuschi, ka ar roku un finahs wiņu pilsehtas kungam wehl a-akmeņi, akmeņi altraki atņemt, ja! (cet pee Eichenthala un apskatu wiņu)

Teterens: (uz Burkschi) Nu, ja! (pee sawis) Un pahlsehtneeki nav ne tomat tahdi lauri, ka tee lauzeneeki: pilsehtneeki sinahs tuhlin tik mani us-skatot—nu es jau seemi ween zehrschoi—nopuhrt, ka es esmu (ar selgu) Burkschu un pilsehtas kungu pee tuhlin segahlu apsehtu, ko pilsehtas braukt ņem—!

Burkschis: (cet pee Teterenes) Ja-aines, jaines-malts! Kad Burkschu-tehwi ne kahdu mahsat a-atnehsi, atnehsi, pilsehtas kungs ar wehl ar weenu ehrmu ņe-ikdeenu, zitâ Dzimtenê; ja! Bet eltenâ seltena kaite wiņam tahdas nemahs, ka apkaunu gluschi klaht; bet apsi jau tu ir selihdusi, ka Burkschu-uska, ka tschuska. Bet kad tas Burkschu-tehwam trukzis ohdrdu, waj darbu pret uskun

pret meesas Kaitelus! Ku un, un kad Jelteno kaiti
nespret, ~~ne ewas~~, newar Jums ~~aspelpet~~ a — pelekschk,
apslakschk, seelikps wina ~~wo~~ uslahus pechtahus wi-jem
wiseem malyas Jelwekeem un, un, un tahlai Deews
rasarg!

Peterens: Burkschka-telst! waj jsateesi?

Burkschkis: Ka, jo, ja! kapez jumis jaku, ja! Un tad nu to wis-
augstako ~~tahpahki~~ la — ahpahki, lahpahki Burk-
schka-tehwa jumis, tik jumis, kauu eppelja atlikschi-
nahk, pamahzibu; lai wina lohti klusi, lohti gu-
wini, gadsi jsaraunos. Nemaet — (jaka Peterenei
aus.)

Peterens: Burkschka-telst?!

Burkschkis: Ka, jo, jo! ~~jo~~ wisa pasaule otra tahda
telta pa — adoma, padoma nau, ne ka man, man
Burkschka-tehwam. Ket zemeet no Dewinahm ga-
lawahm, galwahm un jo leelakas, jo lahaki.

Peterens: Fuj, fuj, fuj! Burkschka-telst —!

Burkschkis: Kas ta par wa — alodsi, walodsi?! Waj Burkschka-
tehwam kahdreis kahds zits, ne ka gu-wini, gadsi
padomus-meen, ko?!

Peterens: Nu jo, ja, tad Dewinas, un Dihwas — (zee Lewi)
fuj, fuj, fuj!

Burkschkis: Eeleczeet winas-ne weenam neredset, nesmit
maises-Ku — unnsa kamosa un tas pilsehtas-
kungs tapat atkal ne weena ne nesmit ne redset
wis-ņem no zihta tukschā dulschā ~~ap~~ a — p-
~~r~~rij, aperij. Un nu Ku — urkschka Burkschka-tehwam
tik wehl ja — ala gala darbs ~~wehl~~ isdaram. Bet
ka jums, Jumpr-mahte no Deewa pus — ales, pu-

ses — nesdsatateet — ne ussneemt ne uskrut jeusi un ee-
klausateet ari kas nu notiks: ja — itadi, tadi war
wisa nelaime jumis u — uskrukt. (eet zee Eicht)

Peterens: Kas man — jaku Deews! waj nu es tik dumja! —
jo jakatahs kas jaeklausahs, liksehs ari nu turehtu
lahak ausi-zeet, ne ka —. (dara ta) Puhlejeet meen,
Burkschka-telst drahsi, kas puhlejams, ~~ka~~ ne meens ne
ko nedrihkstetu pelz teikt, ka mana brahla pelsehtu
kungs atbrihwehjama kaut ka no kaunetu.

Burkschkis: (us Peterenei, lehni) Neruno jeet, neruno jeet ne jums
wa — alonda, walonda Peterens! neruno jeet, ne ~~mul~~-
mulsineet Burkschka-tehwu ~~tahda~~ pehz ~~wina~~ (darba. (nostahjahs ar mu-
guru pret Eichenthalu, runa, pastarpam Jsklausidams
un zelwu, dsihs pahr meeru, dsihs pahr otru plezu us pecheu
thala pusi pagrahbtam.) Waiuk, kas ~~tew~~ Burkschka-
be-urbuses ~~ta~~ ~~ka~~ ~~tew~~ ~~lihmejam~~ ~~ka~~ ~~ka~~ ~~ka

Ķeterene: Jūnams, Kurkļa=tēvs.

Kurkļi: Ja, ja, ja: ka (Kurkļa=tēvam atmiņas:) ta a—a, wahrtaškana, aškiwahrtoškana=lihgšelis; ta jaunais, ja. Bet nu Kurkļa=tēvam ja=ecēt, jāsteidz ahrā prom uš Ķa—aiņiņeem, Kaimiņeem un tiem kur tad ar jaunam ļaudim un šķiro un to; bet Kurkļa=tēvs atkal šņibš jaunekšus=ļaunos Ķa—unga apsaimdāt. Weselis Ķeterens! (aiziet.)

Ķeterene: Weselis, Kurkļa=tēvs.

2. šķats.

Eichenthals, Ķeterene, wehlak Ķeterits.

Ķeterene: ~~Lutta~~ Jo! Na šmuc wiņš (ilgi) darījis, kas ween man bij eššķiņams, wehl un Ka waiag aizgeldz, ka ween mans kundzītēn ween: Lai notiek, kas notikdams. Bet Ka man šee Jaunkas nu ja nahtiņ, Ka šee lella un ta wiņa iššaliņušo nakti ar. Waj Jaunka weselu tašdan ar ļaudīm: Dauk, dauk pašaicināt! ~~ak, nu Ka~~ Ka es (ka) wiņa uš=uzwarējušee=ak! maj Jan!... Kad tik wahrtu Ķa waiag Jaunkš uzmoškinot, lai tad ar šķeen, Ka šķrejis. (šķaļuo) Jaunga ar weenreiz druškā pašlabu merkš, šmuc tik mūdīga, tik muedīga—! (šmeļas uš galdu un šnauš.)

Ķeterits: (ienākdams) šweiks, weženīt! Mana muschiņa šnauš! lai nu ar atkal pašnauzerahs! (ceļ lehni pee Eichenthala.) Ak tu nabadziņš, Ka nu gul ween gul, Ka nahves=meedziņa!... Jahnīti Jahnulīti! waj tad ne maš nemani, nedzird, Ka es tē atkal pee tevis?! Atver jel nu šawas mihļahs aķtiņas pošķatees uš mani un runa ar mani, Kahdu wahr=

Jēzus!... Ak Dievin! augštais, šelteņš pasaules, pasaules=ķēniņš mans nu tik wehl šwarēšies! — Un kur nu ar manu Gustiņu, te mans laulātais?! Ka nejehdzina, laikam bihstas nu Ķa (Krewkreem, aiš=šķrejis ceļos Kur!? Jahnīts=maļa gatavs mirons: ween=behdas šmag akas pahr atram, ak! waj mums; waj mums!!... Jahnīts! es pa tevis nespēdīnas nekustētu, bet te tē jāsadzīvo kahds ir ta, Ka kad man waj greeķi wiņš gaišos— ahrā, ahrā—! (iziet.)

3. šķats.

Eichenth, Ķeterene, wehlak Gustiņa.

Eichenth: (pehz bildiņa) Ak, Ka man šaldzis! Luhgšu uldzeni... (Ruķņu pazelšanees:) Ka, šķe nav it nu ween zilweka?! Es šmuc gluži ween ķēts=ķēts kur tad es šmuc?! un Kas ar manis notizis?! Lik man šmaga galva un ka es pats šmuc nozuris?... Ak pirkšķa lodziņš nepakustināts=un Ka man šlapjš! Waj šmuc jaunotees un nahves meeģa, jeb no kalna ļauna breesmiņa šapņa?! (apskatīdamees) Ka—?! Waj sapnēšu?!?! (Ķeterēni ieraudzīdami:) Ja, ak!! mana jaunība man mani drauz atpakaļ!... Nu šķaistu atmiņai, nu šmuc—!!... Es grībēju aizbraukt?— gaļu pee loga Ķēkšķējos abrā— un tad—!! Lik šķehlo tehlojahs Jaunkai ģaidzi a zumiņkli (tehlojahs atkal preekš manāda azīm!... Wiņa pluhza pukēs=wiņa (no tahlu) šeit waiag—: Kur maļo mana meitiņa,—šķaušķlodzīgi šalda šķešņa, Kam šķani, Kam wiņinajēs ar ween wehl manāi ausīš, manā—! (Ķahpj pret un no Krukšķim ģeršķamu) Es=jaku: Teer buks apskatīt! teer buks=beigtees uš wiņeem laikeem! Un balss: wiņas meitiņa, kalt, ~~kaģa~~ apjūsmo man Ka maku pinekļi; tad es to notvertu! Teer buks

grimst uf muhschiem neatselphanu (kaka!! — — —
Seewetes-lipschibad atwilda manis uf Eitereem; atwilda
manis uf — : eli... (atwirkt uf Silwana, palekt pee sirds, jazbot
ar roku seewjehmi; Gutina cenahk (Gutina Jizaras!) grubtiem Klusumā)
Gutina: (lehni) Labdeen..... labdeen...
Eicht: Kas ?! labdeen ?!? Kas — mazs te labs deenu
nebut bet ?! (Gutt. ceraud pee seewis) Ko ir redsu ?! Wajma-
nas azis manis nemaldā ?! Waj patess — ?! Ne! Bet
ko winsch te — Kur ir wehl preemuhtu ?! Bet pag! ko
pag !! (uf Gutt.) Lauka, launā! Ko juhs te — ?! Kuhlsees
pag !! (uf Gutt.) Lauka, launā! Ko juhs te — ?! Kuhlsees
pag !! (uf Gutt.) Lauka, launā! Ko juhs te — ?! Kuhlsees
pee sawahm Kraukschu Jehkstu!
Gutt: Ne... ne esmu wis pahrkahpejees.... Akan... es...
(pee seewis) Waj Deewin! Tik man grubti... (uf Eichentāl)
Eichentāla kungs!... es nahku — pee jums.....
Eichentāl (rubkši smeedams) Hahahahaha!! Ko juhs jazijat?
pee manis — ?!
Gutt: Ka... pee jums!... Es!... man ir ar jums — kas jarunā.
Eicht: Ko man jarunā ?! Gmuhschaligi sinkahrigs!
Gutt: Ka, jarunā... (pee seewis) Lai Deews pasarg lai no
preesch! Sirds man pawehl runāt, mute negrib tai leetā
ne pus wahrda... (uf Eicht.) Es... es... (peedohsi!) ...
wakar — : es esmu... pret jums... preekschi....
Eicht: Launkunsch! juhs esat sinna!!
Gutt: (pee seewis) Ka man sirds un dwehsele drebam trihz....
Eicht: Johkus jums kahds radoms: Jeredsat meenu glahs
lahdeenā un tad steidsaties pee kalna ahrsta,
lai winsch jums paraksta nu, juhs gan sinsat ko —
Gutt: (pee seewis) Ko man wajadseja.....
Eicht: Nu, eeta, pasteidsaties!

Eitereem: (pa meegam) Laschu gatt bihwabrem!...
Gutt: (pee seewis lahgi ismisis) Waj... (uf Eicht) Ka es esmu... bet
ne wis kurp juhs manis jubtsees: ÷ (stipri) Es esmu
prom. Kahlā smeltā pasaulē. Ko le, kur lihst plin-
tis lahgerahs preemuguši, meera, pereeka meklēdami
wairs ne atradischu... Le man ne kas wairs nepalihdsēs
: te man ne kas wairs nav... (raud klusi) Es Buelas
mēsa!
Eicht: (Gutt. tuwodamees) Bet man, man atkal
jahk aspaht wis sirdsrej wairak pee tehwa!
man tik labpatika: es pelnohschu waj wiss pasaule
pee sawahm krahtinī Jehkstu!
Gutt: Lai Deews dod, ka jums ar ween tik jauki klahtos:
ar Deewu!...
Eicht: Le Es ar jums no wisas sirds wehlu: ar Deewu!
Bet lehnu, jaunkungs! pirms-ka schķirsamees,
uskausees welk kahdus-wahrdinus no manis:
Launkungs Jelgi aspakšķ kahjahm: man ar tapat.
Ko domajat, Jeenijama jaunkunga: waj nek
ahda sinā ne warētu tapt par ÷ — Jela-beedrene
Gutt: Par Jela-beedreni ?... Eicht: Lai wiņa wisadus laikus!
Eicht: Neraugaties tik graudigi; tik jaukai sirdsmihlestei
Gutt: (pee seewis) Ahrsti ka kahdi japasaka.. (eet lehni pee
Eicht: (pelschās uf Silwana, uf Gutt.) Lubdsu, pelschaties.. Gutt pelschas.
Ka.... Lai Jela-beedri ?neet meenī ohtram
labpratīt jawas nokas: (?neet Gutt. abas rokas, Gutt.
tik jawas pelschī kahmi) Lai Jela-beedrene raugahs
beš aspakšķahm meenī ohtram azīs, (Gutt nowehrš wahgu
Lai Jela-beedri tik tik tik brihschus jaunajahm pahr
wisu, wisu. Kas ween wīņeem Jela atgadahs

Eiciet. Gusts. Teterene, Peterits.

Peterits: (cenaktam pee sevi) Ak Deewin, tehtin! (nopuch-
stahs) Deesin, wai mani mannee mihlas: mana saseha
Lahmulits, Kalmulits! ar kalsu wehderinu mi luhst reis
nomodē waj? wehlaht (atwehrtas) waj isstehju wehl kaut wina
laiznas, (azinas) jauko baltinu (skrandu) waj — —!!
(Eiciet. en Gust. gerauslis pasmaidi) Deews tehws!!
kas tew ar mani kaut (man wehram Peterischkam) waj
mana aztina ailes —!! (Rau

Teterene: (snaushoh ar meenu melš)

Peterits: Ta, ta
Laikam Ak tew ja, nu ja mušķins! Laikam
jaknaj: kad kalsts wilzinsch mušķi bahdā aitiņu
ailnasa, waj ne kad?! Ak tē jaut mušķi stadiņa
ot tam pilsiņķi untas aitiņas — mušķin! kas
kas patiesi tas!
Es jaunajam tē kamehr tu jauki pasmaudees,
pesasenu eenahzi (wilzinsch istahā un gribi
mušķu balto aitiņu ailnest — ja! paskatees!
Teterene: Kas par wilku, kas par aitu?! Gusta —!

Es: ka ko nopratu, ka atkal ne —!!

Eiciet: Skildais Swaini! Es ar tawu Gustiņu: mehs
jau mušķi, bet schee — tramu balti mušķi!
par tiem tē runa!" Jeb tawā pajautē, mušķi atrau,
ko lati Jawadsi jautajuschi jautrejuschi.

saka Tautreiz ~~mana~~ uſaka ka ~~pretim~~ rakſtās ſihmetī-
ſtahd weeni uſ otru: Kaut Deews, ir manis
Deews! Kur tu eſi, tur nalikſchu es tew lihds:
kur tu reiſ mirſi, tur ar es gribu aprakts tapt.
Guſts: Ja, ja: kur tu reiſ mirſi, tur ar es gribu apr. tapt!
(Rezahs dicht. uf rakſtes)
~~Teterene:~~ (ja meegam) Debeſīs: wiņi Debeſīs!...
Teterene: (ja meegam) Mikleſtiba!! ~~miklestiba~~!! — Debeſīs:
wiņi Debeſīs!!... (Beidzamu klusumu)

~~tt~~ Teterene: (Jnaſtās ar weenu meld)
Teterit: Ja, te ~~muſchas~~! ~~Es atkal tomaj~~, ~~ka tew~~
Bet wai (ne) ſeſ arahdijahs ~~tew~~ Jaſeni ar kalnu
wilzinſchi, kas ~~tihdja~~ mulſin weenigo aitiņu
grib aiſneſt, ko?!
Teterene: Dumeitēs! ~~Ko tew wairojapot~~. Kas to ſkeeſtihrot,
Teterit: Kas ~~Mukſchinz~~, ~~ſtrau~~ jau ſkeeſtihrojis! Paſkaties tik
to ſpat ſlea tiwi ir, ~~tas~~ wilzinſchi un aitiņa.
Teterene: Kas, ko — ?! Gulla! ko tu te — ?! Kas teic te — ?!
Loaneš, ~~Loaksit~~ Bu Velehm — ?! Kas tur —

4. ſkats.

Eiſchk. Guſt. Teterene, Teterits.

Teterits: (ſeenaksdams peeſeeſ) Ak Deewiņ, Tehtiņ! (nopeh-
ſtahs) Deſmit, wai ~~ne~~ ~~mazs~~ ~~mihlais~~ ſkunneeziņſch: mana ſaſeha
~~Lahmiht~~, Lahmiht! ~~ar kahdu wahrdiņu~~ ne ſuhds reiſ
runnodama ~~wai~~ ~~ſaſeha~~ wahlejas ~~wehl kad~~ wiņa ~~mihlas~~
laipnas, (azīņas (aſtweht) tas! wai, ſpitehdama ~~wehl kad~~ wiņa
~~peemihlejas~~ jauko balſiņu ~~ſehdeja~~ ſkanam! Wai — — !!
(Eiſchk. un Guſt. geraujas ~~ka~~ (ſkirſtinodamees) Deews tehws!!
~~Kas tew ne dod~~ Kas (man weſam Teteriſchiem!! Wai
~~x~~ manas azīņas, jel es ſatſ ſumſch ſaſaiſt — !! (Dau-
~~x~~ reſſu, ka reſſu ko ſaſeſu — !... Sa-aitteek man wiņi ir,
bet ne mol ſatſ weſtu — — elſ! zilumeņi! Gutta
kur tu — ? Lahmiht — ?! Ka jahs, kas jums — ?! Guſtiņ
Lahmiht: Leiſmiņu ſakat: tas ne buht neweſahs, ka tu ſlah-
niſchanu — man tihri kaut nepat — tik tahwu klaht ſe-
ſehtuſee, ka — ?! Aki ſweſchi buhdami, ko tas jahs-ta
koſeā — ?! Un ſaſeſi un ka ilbijuſchees, ka noſarkuſchi
ka — ? Un ka tu, Lahmiht! un ka weſels ir ſkaties, ka — ?!
Eiſchk: (uſzeldamees) ſwaigni! ka nu ſaſas ~~ſ~~ ~~tukſnas~~ (uſ Guſt.
rahd.) ſaſas ~~ſ~~ ~~ſelta~~ grauſiņa ~~ſ~~ ~~ſeeligſwaigſnes~~ tahwuma aijſtas?
ſweiks un weſels!!
Teteriti: (ſeeſ ſeewi) Lai weens zilweks-buhdā ko wiņſch ſaſiņ.
Skan tihri ka — ne!! (uſ Eiſchk) Ko tu, Lahmiht! teizi?
Es ka ko nopratu, ka atkal ne — ?!
Eiſchk: ~~Lwaini~~ Mihlais Swaini! Es un tawa Guſtiņa: mehs
~~ſam~~ ~~ſaſeſt~~ ~~ſeljahſtees~~ ~~weens~~ ~~ahtrumā~~ ~~kahds un paſt~~
~~ſam ſeſa teeſtees~~! Jehs tawā paſumtē, ~~weens~~ atra,
ko ſati Jauzeſ ~~ſaſneſtees~~ ſmehrejuſchi.

Teterits: Deews, Tehwor! kas jums jwehrem zilwekeem ko jwehret kas — !! ee — !

Eichst: Es welkas tur kur Gusteņa ar wina welkas atkal tur kur ee: — eij aprakta tapet!...

Teterits: ~~Lai weens zilweks lukša! waj jaur prahtā!~~ Ne — !! Poschor peeķa-gabs falks jau kapeķ rakt! ~~ee — ! Ne — ! Ka~~

~~Puikstis! nahz mahja.~~

Lai weens zilweks lukša, kalej mums rahzeji! Teeschām Kāpeķa-rahzeji tahds! ~~Ne, ne ee, ne ee~~ neķem ko darrit: waj raudat, waj smeet!! waj — !! Ne! ~~Puikstis~~ akeem raudat, waj smeet!! waj — !! Ne!

~~Bet kas tas nu jahs wehl kauz ans: kas jahs pakšt: ahi diw! strubuht, tas —!~~

~~Wjaņi: mihļais!~~

Eichst: (Kehlē ķēms:) "Kēla-beedri!"

~~Gusts:~~ "Es wiseem laikeem, ~~tehtiņ!~~ ~~urbat jaur tawu gaļa-walzeņ: tawu swehtibu!~~"

Eichst: Lubjoņa! ~~?~~ Nekaut manis ķēwi ķēla-walzeņ: ķēwi swehtibu!

Teterits: Lahpstees, Gusteņ! Kas tas jahs ahi leelee gudreeki tik peesteidsahs tihklā ee trekuschees, ka-? Ne —! Kas tok wismasak ja-aseruna jahs, ja-aspodruna jahs, kas tas wiņa ta —. Ne —! Gusteņ! galliti! Ka nu tew tik ahtri lai iskruschu! Tu Jahnit! mana pascha Jahnudit! aspohlmajee welk! ~~ātrāka~~ brihdiņa nav wairs ātrahkšana.

Eichst: Man nav ko aspohlotees.

Gusts: Tehtiņ! man arr ne.

Teterits: Nu, kas nu tā, tas tā: manis peķe lehrmi-zeņu ~~ee~~ teet un Deewiņsch spahdz lai juhs ~~ee~~ ~~ee~~ ~~ee~~

ar schnoer wisu saldako lainei eepasineet. Ne
naw ut kalot eemest tew ne ar kalotam zitam
zilwekam ko laanis wehlet, wismasak laanu tarik
Es esmu lainigs! prohalk lainigs! ar wel
lu wiseem no soida tauslaka tausslainee
Peterits: Ja, seedoj, muschin! neschuhkoseer-nekschkschi
nu waru-neko: mulsch Gustina kehrtu-nu
teek isgerezeta un pelz ta atgadijuma jau tu
sauze zilitoi zeldamee-un wakaros guldamees
un nu luhk tas reis noteek, ja... Nu waresam
uspilsehtu pee kehrna, pee brahliescha schrstteer braukt
nu mums-tas
(noglezdamas)
Peterene: Nu waresam, nu mums-! Ruschi weenreis!
zitadi man ausit aisskritei-no tawees nu mans
nu waresam-! schrstteer-braukt pee teem tahdeem
es-ne esmu wis nekad braka-! (grib aiseet, satiko
pee durwim Brenzi un Liliti.)

5. skats.

Bijuschee. Brenzis, Liliti, wehlak Burkschi, Katrina.

Brenzis: Nu ta laika deen! Peteren! Abeli ar tiri jeegi
un selsis Kalteem walgeem atbrauzam un
jubs gan sinaet — nu, ja nu—!
Liliti: Lubs gan sinaet, nu ja! atbrauzam—!
Peterene: Brauzeet uf pee jauna jo wa! (grib iseet, satiko Burk-
Brenzis: (uf Liliti) Liliti tehli! Kas ta par walodu?!
Liliti: Telt, telt! Kas ta par walodu?!
Burkschi: (aisspadigi) Eichst. ceraustis, pakusch uf Peteren:) Lu-
dek! cukk! Burkschka-tehwa darli! Pagaidi atkal
nu jauna!

Klinteek-ka no jauna peeschkinet: Es, es, es wi—esmu
winge nahwei ij schraunalus israhwet! ja!
Brenzis: Peterene ar mums schradeen nemaj nemetalu, ko mu
lai waram Liliti tahlu!?
Liliti: Nemetalu, ko nu waram?. (Speetahs weenu otru zit.)
Burkschi: (uf Peterenu) Bet, bet, bet nu, jubs gan sinaet, Bu
rkschka, Burkschka-tehwam nahkas no pilsehtas=
kunga nauda, nauda, nauda!
Peterene: Leegman meera naudas-schkihts!
Burkschi: Tetetetetetteren! Ko jubs-jasasasajazijat?! Waj woj
woj Burkschka-tehwam skreet strom un a— atkal
atkal schurp uf Petetreeni!
Peterene: Skreij pura! Skreij pura!
Burkschi: Ko? ko?! Burkschka-tehwi ne-eekam jauj jahts
ko jubs-jazijahts?!
Peterits: (uf Peterenu) Aukschin! isdareet nu istaree drihs ar
teem Brenkleem, ar Burkschi. Abeli, Lahnits-
gustinsch un es-ta mehs jaarnofanee ko no wakat
Peterene: Jumm enker! Ees maumeera! Kas man nites,
Dsejas (eet Liliti Kreewu, peedsehrt) Bet to eerahdit
Ka es-ne wiseem tehwam zelu grehku, ta jaugam
Es esmu jaunneeze eetaisit mahjas-nu tur-
nautees. Nelikschkos jaar wiseem nesinat nere-
dsat, kas wiņus uswairak Brenkeli: selschkas
Burkschi-ka tinahs-apo Peterenu.
Brenzis: Liliti, delis! es-jau tullin dsimajis, ka
mums-Kreewos ne ka ne weikschus: wezs seewes
nahza meesas, if mahjas-schraurat kirmais
grauz.

Liliti: Wez leecuecti pirmais preti un taschi-
tajahs uſmuhſn forgeem un walgeem.
Brenzi: Ohrrey, Liliti, dehls! Kad mums ta weld
gaiſei krahſnam tuhlin atpakal.
Liliti: — tuhlin atpakal.
Brenzi: Lai nu gan tas newizohlas, bet pehz weem
drohſchu ſchidi un runa jeatt ar Gaiſinu, Lihdſ
ſchi ſpat wina ir.
Liliti: — runa jeatt? Lehk, ei to newaru!
Brenzi: Newaru, ka ta? Deews dewkapat ka zilwekeem
muti un mehli dewis, un kad no
wehdis? Runa tik ween —!
Liliti: Runa ween! Lehk! leter ne ka nejehm
Teteritis: Ko nu mehl kam nalihgs — melis jau,
mums — Gaiſinai jau —
Brenzi: Nu, jo, nu! gan jau melis wezee ſarunaſamaz
wehlak par wiſu zittu: lai ſchi nu jaunee pa-
ſchi ſaſkatahs, ſa- atſahk ſchi mani Liliti, jauni s
Brenzi, ar ween tahds gohdigs, tahds kaunigs, ne war
tik ohderi uſkert ko teikt, ko ne. (uſ Liliti) ſkrau-
ſtees neko, Liliti, dehl! eij drohſchi Gaiſinai klaht un
jaki, kad ja ſaka.
Liliti: Jaki, kad ja ſaka —! Bet man ween ſkrehjaud
ihſtki ta ſeed, ka ar wirehm.
Teterene: (atrauſdamees uſ Burkſchu) Dur jau wirſch ar Eicht
rahd ſtar, kungs, tas gaiſtas gruhtgans. Waj ſen kahdam
nau.

ej klaht un praſi.
Burkſch: E— ſteren, Teteren. To jums Burkſcha-telwe
a — atwarihs, atdarihs, ja! (eet pee Eichst.) kungs,
kungs! Hahbu tawi laimet, ta — ahbu labu wehlehſ
un ka jums laime un ka jums meſlihga, pawiſ-
jahm ſam ſinaſeet, Burkſcha-telwam ſaldſkan
na — aldſkahs, naldſkahs, kas naldſkahs.
Eichst: Sawas laimes-wehletajs — (uſ Burkſcham naudu)
Burkſch: (naudu jakerdams, pee ſewis) tad un tik pat mann
ſu — tehwu, ſuhru, gruhtu ahbſtſchkanu. (balſi naudu
ſkaiti) Bet nu tu wiſ wairs gaiſmas nerehſ ko — aiſ-
mas, gaiſmas nerehſ, ne! (ſpeeſch pehdas, mati ſaſkrehs
ſaſkrehs — aiſmeem, kaimeem
Teterits: Brenzi nahkumgs, ar muhſn Gaiſinu nu wairs
ne ko. — winai jaunneki roka. (praſtahſtiet, ka
ezibas — prezibas
Brenzi: Ka, ko? Tas par jaunneki?
Teterits: Gaiſina wi brukte
Liliti: Ja, ja! brukte: mana brukte!
Brenzi: Ne, dehls, ne! Rihka eſot zittam par brukti, ne tew.
Liliti: Zittam? zittam?! Lehk! waj zik man grahti!
Brenzi: Bet kas tad tas brukgans pats tad wi? Ko? Tas
wiſch Kas war mums: mums Brenzkeem Liliti
likſahs ſtahſtees, kas war melis ſanahkt, ka
melis tikam atſtumti; Ko? Waj wiſam waj-
rak turibas rohkas: waj wiſam ſchna kas tek
ti un klehti: waj wiſam klahſchaki lauki
un tehrumi: — waj wiſam ſmagſahks, ja ſaimi? Kehſa
u Ko mums Brenzkeem? Nu jaki, tu man to!

Eteriks: Brenzi, nahkewerps! kas notizzis, tas notizzis. Tur wairs, ka Sesmā ſeet: „Ne ko ſaruſt ne ko lukſt, ne ko mehrīt, ne ko — “ un kas tak wiſa tuvība, rozība pēret ſakeribu: pēret ſirdsmiļeſtibu! Pēlu ſkā ſpēkli ween!

Brenzis: Weku, nu! Kāds tik leſam! Tawa meita nav ween meita; kad nav, nav! Kas tur.....

Lilits ſchēli! likſam tik atkal waj nu rihtu waj parihtu tuvi preekschā, braukſam pee Dievturu Eſtera, kā ſakām muhſ ar ahi roki!

Lilits: Pee Eſtera! Negribu, negribu! Eſtera ar ſchēlsirdigu.

Brenzis: Kas nu ſpar ſaru kas, ſēgons un ſēgons! Bet kad tu negribi, tad negribi, laiz ar wehl podā. Ap pilſēta eſperkleem ne-ſaņemſ bijuſchi, ſuhkas war iſbarot, gan tad reſeſam, ka ar tahm Kahſahm paliek. Bet braukſam nu uſ mahju, malkē muhſ gaida; un wiņa luhſ mums ſwabrijuſi, iſrepuſi—

Lilits: Iſwabrijuſi, iſrepuſi—! Negribu, neko negribu! Tad

Katiņa tad mani lubſ ſamoſ! Katiņa: paliekſch galwu ſaņ (kuwoni) ja kreſlo rokū.

Brenz: Lilit ſchēli! ka tu iſtweeſi ka ſaſchlukſi, ka walkā iſ-ſkatees! Lilit ſchēli! Kas tew ſahpes!

Lilits: Sahpes, ſahpes! ka kruhkſis, ka rihkle e-ſpēki neſpin iſ-ſaſit ka! Tehti mani luhſ ja miršt ar ween ar grēku mir!... Waj, waj! Gutiņa: mana Gutiņa rita bruti!

Brenz: Nu, nu ja nu! neſaleez ſeewiſchka, tehl ſkaru aſtrēdes! Ne tu miršſi ne tew jamiršt, ka kas tew truhſt. Tu wari iſkurt, ka ſkeelskungs jau ſagad un ſatneeks ar matki nomuſam ſaleek tew wiſa muhſa galda: wiſ Krahſnas, wiſ ſaldumi, tad weenam ſaſcham.

Lilits: Krahſnas, ſaldumi: lai wiņus Kranzei apēd!

Brenzis: Tas jau nu nav ne ſpēks ka, nat ween gurdſ (rauj ſilweſtra ruma! (melk Lilitei uſ ſwaru puſi) Krāſā! Nebuhtu labak ne uſ ſcho puſi atbraukuſchi — rata! (abi iſſkumaki uſ kauſi u. t. adrā)

Katiņa: (eenahk g. k. k. Kreſo 7.) ſee ſewi) Waj mana ſeniņa ka tee Krentſki ahra dwi ſe nelmāš un ſteb nu ka iſ-raduſi, ka iſ-ſkumāſ kauſi ſwaru ſwirwiņu lauſkā. (apſkatiwo-mees) Ten muhſ Gutiņa trakulite mahjā! Paldees Dewiņam, ka wiņa mahjā!

Gutiņa: (Kat: rok. ſkatuehrī.) Mihlo Katiņ! Leez ſi man wiſu-ker ſeewu un to ilgaſchi klauſeen palikuſchi ſchur.

Kat: Lilit! kas tad par ſeetoſchanu kas—!

Gutt: Es— es tewi ſeewinak meſchā ta atgrubſtu, ta— man ta ſahpes ſpēki—

Katiņa: Kad Trakulite, kad ta tu nu mani atgrubſti kad—!

Gutt: Paldees, paldees! Sirſmihlo Katiņ! par tawu tik ſkaiſtu mihleſtibu! Kat Katiņ! apſkati mani labi un waj tad tu ko nenomanſi, waj—?

Kat: Ko, ja! Es jau tuhlin noredſu, kad tu ſkaidra, ſpēka no wairſina: kad tu, ka no jauna ſeedſimuſi, ka—! Waj tu ne ar weenreiſ nu teem Krentſkeem iſſi ſwabada jeb waj tehws tew luhſ no leela, lāgata ſchmuduſes kahdu jaunu laſkadiņu, waj jaunekſchauku-ņu noſwēri ſo? Schmukleem jau ar weenu tik ſkaiſtake ir un tew jau ſendeenas jaunu waj adſeja.

Eteriks: Wezen, ſkoreiſ nebraſajaſi iwis... Nahſ Gutiņa ſur jaunu ſaimneeku ſaſeriņſi; un no wiņas wairs ne ka... (nowehrſchas un lauſka azis)

Gutt: (ſee Kat: pee Eichſt) Beſti, mihlo Katiņ! Kotē!...

Kat: (ļaužu ļaužu) Vai mana tēviņa! un winsch ne nomirsis
ne tka! Un es tā uſrikſta ſeſu naſa nopinka winam
ja mirſt. (uſ Gutt, paklauſa) Vai tā Gutkin! Kā
patēſi, ko tu man nupat ſazīji? — es ihſti ne ſinu, vai to
dzirdēt, vai nedzirdēt, vai —

Gutt: (apkampj un buču dod.) Katiņ! ſpalvu (apkampj un b. d.)
un ne eſi nekā ziņiga bet tīriņa.

Katiņa: (ap kaklu Teteriti) Teteriti! Teteriti! Ko tu ſaki? Mūſu Gutiņa
winam, gluži ſwešķam zēnekam, kā rotaļu ap kaklu
un — lai Dēwiņſch paſarg lai nogrēſ! — un tā ar
wēl muter! Teteriti! tā nav ſmuki, tā nav glīti,
tā nepar ko neweſelu, ne? ka —!

Teteriti: Ka brukte jauns iſrēgtu ſirſnīgi ſkaļāko? Kā
tew war un drikſt pretoties?

Kat: Mūſu Gutiņa ſilſkā kunga brukte? Teteriti —!?

Teteriti: Nu, vai tā tu no Lomas ſupas eſi?

Kat: Bet ko nu ſadomāſimā —? Teteriti, ſalaidnīki!
(paklauſa) vai tu ſainē malnieku ātkal plēſtiņa ee-
glēſi-ko?

Teteriti: Nu, ka nu tā, ņemſi wiņa jau ſkuſtē ſaņ kaktā eſpēkā.

Kat: (uſ bailigi) Bet ſilſkā kunga? vai iſrīſtēſ? Tā ko
jūs-mūſ Gutiņu laki, laki glabājeet... Mūſu Gu-
tiņa brakulīte, beſ malnieku ſpaugſi, apſamajeet
paſki, ko tā-noſkūnē un tā kā jūs tat — (Klauka aizsp.

Eicht. Laki laki glabāt, nu, ka tat tā-jukſu domu peķē kukšu?

Kat: Silſkā-kungs! tā wi tā glabāt: kā ſaņ ſirdi ātaſ.

Eicht: Ta, tā: kaunī kukšami laikam ſaņu ſwiſmilākō ar tā glabo-
ſieet.

Kat: Sciams, ſiņaum: ar glabāju wēl ſēro kāķīti Kaut ſaņ
manī ſilta ſnēziti ſen ſen Dēē aiſgājis Dēwiņa ſpreķſtē
un man wēl tepat ſpēka pakaulē jaunadzāt.

Eicht: (Guſt ļaužu pee Krukšķu wilkš.) Katiņ ſchi te ſpalvaſ ite ja-
ſi mana ſirſ pate un ſpērotaus, wiņas ſpalvaſ wēſa
manā ātrāki.

Katiņa: Ak, ſpārnu tā, tat-tā: man tat nav nekā wairāk ko
ſaſiet. Nemeneeſ par ſauju ſilſkā tat kungō. (uſ Teteriti:
Teteriti! Ei ta nupat ſakārtojaj: ar weenu noteek ſli-
mēs, ar weenu kilenumi — lēkſaus kuſi gan, ka ļau-
dis, runā, brīnās — ſpēkā ar-tēwa...

Teteriti: Nemaldi! wezā auſka! Eij lukſo lakat, ka
mehr ſe-tēwu aiņ (uſ ſoha likt, ka nav numur ſke
tik ļoj wēl dzīwē ſpēkā ſaņ ſaņ mūſchim.

Tetrene: (uſ lakstāma) Kat tat tat —!?

6. ſkats.

Bijuſchee. Skaimineete, meitas, puiſchi.

(Skaimineete, meitas, puiſchi (ar ſpēkaļu ſpronēem un ſoļos) wēl uſ Kuliſchem kuſtā-
mi eſaſtē ſpēſtahſt un nahk tat, ſaņ wiņas darwoņu
ſkatiņā ſpēdadami:) Augſta laime tēem! augſta
laime tēem! ja, augſta laime tēem!

Skaimineete: (uſ puiſcheem, meitam) Wēl weenreiſ!

Wiſi: (Vaj) Augſta laime tēem! augſta laime tēem! ja aug-
ſta laime tēem!

Skaimineete: Labrēeſ, labrēeſ, labrēeſ, tā-tā! Labk, tā!

Eicht: Paldeeſ, paldeeſ! jaunſaderinā apſkeem
Guſt: uſſpēdat: ar ſpēkaļu laimi
Skaimineete: Labk tā. Pēhz jaunas modes ſa-ſa-ſa-

Kat: (pee sevis) Waj manas tēviņas! un winſch ne nomirſis ne ka! Un es ta uſrikota ſeſi nalaſe no ſ. ka winam ja mirſt! (uſ Guſt, pakluſu) Waj tas Gukiņ! Kapā neeksēm waj paſteſi, ko tu man nupat ſazīji? — es ihſti ne ſinu, waj to ſapņoju, waj nē, waj nē, waj —

Guſt: (apkampj un buſchu Eicht.) Katiņ! ſpatus (apkampj un b. E.) un ne ſi nekā neſaki ta ſpiga!

Katiņa: (apkampj Eicht. Eteriti Eteriti! Kā tu ſaki: Skuķ! Gaſtiņa winam, gluſchi ſmeekam zēlaſtam, Kerahs ap kaklu un — lai Dſeewiņſch paſarg lai nogreſch! — un tad ar wehl muſter! Eteriti! tas naw ſmuki, tas naw glaſchi, tas nepar kā ne weizahs, ne? ka —!

Eteriti: Ka brukte jauns iſpeſtito ſirſnigi ſkaļuſchi! Kas tur war un drikſt pretoteeſa

Kat: Skuķ! Gaſtiņa ſilſchtas kungs brukte? Eteriti —!?

Eteriti: Nu, waj tad tu no Lomā ſupar eſi?

Kat: Bet ko nu padomāſiņa —? Eteriti, ſadaivnidi! (paklusu) waj tu ſaimes-mahmiņu atkal pleſtiņa ee-ſlehſi — ko?

Eteriti: Nu, ka nu ta, neſi wiņa jau ſche pat kakta eſchā ſpēs.

Kat: (apkaiļi) Bet ſilſchtas kungs! waj iſrīdetas? Tā ka — jaus-muſ Gaſtiņu laki, laki glabajeet... Skuķ! Gaſtiņa brakulīte, beſ mahmiņas ſkaņuſi, apſtāmajeet paſchi, ko tas noſihmē un tā kā jaus tas — (klauka ap.)

Eicht. Laki laki glabat, nu, ka tas tas jukſis tomēr ſche kuſtēs?

Kat: Silſchtas kungs! tas wiņa glabat: Kā jau ſirdi āſatī.

Eicht: Tas ta: Launī kuhdami laikam jauns ſwiſmiļāko ar ta glabojeet?

Kat: Sciams, ſiņam: angļabajs wehl ſche kahdu teeſu Kaut gan mans ſilta Anniņa ſen jau Dee aiſgahjuſi Dſeewiņa preekſch un man wehl teeſat gļeſtu paſaulē jaunatrast.

Eicht: (Guſt jau pee Kruſtiņa wilko.) Katiņ Skuķ ſe ſpulgaj de jau ſi mana ſirſ pate un ſperotaus, wiņas ſpaſtaliņa weeta manā ſāſatī.

Katiņa: Ak, ſkat nu ta, tad-ta: man tad naw neka iwairak ko ſazīt. Nemeneeſ par ſaunu ſaſilſchtas kungs. (uſ Eteriti:) Eteriti! Eſi ta nupat pahrdomājuſi: ar weenu noteek ſlimes, ar weenu kilenumi — Lūdſam Luhſi gan, ka ļaudis, runā, runā — ſaſtāra-ſeena...

Eteriti: Nemuldi! wezā auſchas! Eſ luhko lahak, ka mehl ſeeku ſāni (uſ Eicht.) wehl ſpehj ſtipri ſpehj ſtipri ſpehj ſtipri

(weena meita spraukli Gutt: abra Eichent. rokas pee Kru-
zitas peischkeen ~~ohla-jaras-un~~ meijas nonehmuschas
juschko-Kalein)

(zits tai kutschot roku)

Teterits: Akilo Kaimineet. mums tahdu ee-
Kaimineete: jeek, ko nu, ko nu!- Es ~~tam~~ ar ween tahdu tahdu spra-
sam to
tees Kad tas pateizigas. Bet geds man, siriams, ~~no~~
(needs Teterischkam rokas umzet, to pret wina muti) no
tewis ~~vainaht~~ (naukahs. (Teterits kutschot Kaimineetei r.
Es eeseredsi in tew tahdu tahdu seewu! (Teterits laischka
mineetes r. altari wedlā) tahdu kreetnu saimnezi
un un teek tew meita ar wehl ~~laimigu~~ zaur tawu
pamatu laimiga.

Teterene: Ja, ja! Kas Guttai tahdu tahdu wihru, kahds nu
ta dabu ja man wehlehtu tahdu brahlis, ja Kaste
ij atnes glahses un tu gan sini ko wehl.

Katrina: Paldies, saimes-mahmiņ! sinu — ~~Kahlus~~ (ween tu tuo
gatawo. (ijeet altari)

Teterene: Teteri! waj sirdi ar? Stele tahlus muhsu seischus mee
jahs un leez muhsu meitahm ar Kroni galwā un ka
kur wiht, let Kupeles nu, schigli! Es eschu pate ij
aukschanai, tur man wehl no manis no sohnim
kristihahm Kahm nogahsatas Kahdas jaukeles —!
Gutka! ehsti! Kleaj goldā. Bet Kas ā anteligi tee k
patarit? — (druskn Kaunigi) ~~Tahs~~ uf Eichenthales)
Tahni, brahli: tew nau schodeen w Kur jeschkeen! ka
-lez ween wehl Kheseat pee muns un tad pee sam —

~~Teterits~~ Eichent: Paldees paldees!

Teterits: (peesweis) Ehrāk! mana wesenite, mana mutschin
no jauna peesinusi! Na luhk man jauna laime,
wrāk, wrāk!

1887. Tai 16ta Nov. Tipsraukles-mahzitaja-muischā